

ในก้าว
Inward Steps

วีระวัฒน์ บุญร่วม

ศิลปนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปบัณฑิต
สาขาวิชาศิลปภาพพิมพ์
วิทยาลัยเพาะช่าง มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์
ปีการศึกษา 2568

ในแก้ว

วีระวัฒน์ บุญร่วม

ศิลปนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปบัณฑิต
สาขาวิชาศิลปะภาพพิมพ์
วิทยาลัยเพาะช่าง มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์
ปีการศึกษา 2568

Inward Steps

Weerawat Boonruam

The Art Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirement
For Bachelor Degree of Fine Arts Major in Printmaking

Poh-Chang Academy of Arts

Rajamangala University of Technology Rattanakosin

2025

วิทยาลัยเพาะช่าง มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ อนุมัติให้ศิลปินพันธ์
เรื่อง ในก๊าว

เสนอโดย นายวีระวัฒน์ บุญร่วม รหัสนักศึกษา 4641070841119

เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปบัณฑิต สาขาวิชาศิลปะภาพพิมพ์

ผู้ควบคุมศิลปินพันธ์

อาจารย์สุรัชย์ อุดมมัน

คณะกรรมการสอบศิลปินพันธ์

.....ประธานกรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ชลลดา ชาญประสพผล)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

.....กรรมการ

(อาจารย์วรพงษ์ อรุณเรือง)

.....กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เจนวิทย์ ชูทอง)

.....กรรมการ

(รองศาสตราจารย์พัลลภ ว่างบอน)

.....กรรมการ

(อาจารย์สุรัชย์ อุดมมัน)

.....กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุรางคนา ผิวมันกิจ)

.....กรรมการ

(อาจารย์ทัศนะ ก้อนดี)

.....กรรมการ

(อาจารย์รัตนา สุจริต)

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุรัฐ บุญทรง)

ผู้อำนวยการวิทยาลัยเพาะช่าง

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

บทคัดย่อ

ผลงานชุดนี้จึงมีจุดประสงค์เพื่อสำรวจและสะท้อนสภาวะของ “ในก้าว” ที่เกิดขึ้นภายใน ซึ่งมิได้หมายถึงการเคลื่อนที่ไปข้างหน้าเพียงอย่างเดียว หากแต่รวมถึงการวนกลับ การติดอยู่ และการพยายามหลุดพ้นจากกรอบบางอย่างของตนเอง ข้าพเจ้านำเสนอแนวคิดดังกล่าวผ่านมุมมองเชิงสะท้อนสังคม โดยใช้ประสบการณ์ส่วนตัวเป็นพื้นฐานในการตีความ และถ่ายทอดออกมาในรูปแบบสัญลักษณ์ ได้แก่ บ้านไคและมือ ซึ่งสื่อถึงการก้าว การพยายาม และข้อจำกัดของมนุษย์ ร่วมกับสภาพแวดล้อมที่แสดงถึงสถานการณ์ต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อกระบวนการพัฒนา ผลงานสร้างสรรค์ถูกนำเสนอในรูปแบบเหนือ ผ่านผลงาน 2 มิติ ในกระบวนการภาพพิมพ์ร่องลึก เพื่อสื่อสารสภาวะของการพัฒนาตนเองที่ดำเนินไปภายในวงจรของความคิดและประสบการณ์ชีวิต

Title: Inward Steps
Name: Mr. Weerawat Bunruam
Student ID: 4641070841119
Adviser: Mr. Surachai Udommun
Degree: Bachelor Degree of Fine Arts Major in Printmaking
Poh-Chang Academy of Arts Rajamangala University of Technology
Rattanakosin
Year: 2025

Abstract

This thesis project aims to present the narratives and emotions that arise within my thoughts, grounded in life experiences and the effort of self-development amid the contexts of family and society. It draws upon concepts of human development, which view growth as a continuous and ever-changing process shaped by varying experiences and environments. However, I have found that self-development does not proceed in a linear progression; rather, it is a process of recurrence and cyclical movement within the mind and psyche. This perspective aligns with existentialist thought (Existentialism), which suggests that human beings constantly confront uncertainty, conflict, and questions about their own existence.

This body of work, therefore, seeks to explore and reflect the internal state of “Inward steps” which does not merely signify forward movement, but also encompasses returning, becoming stuck, and striving to break free from one’s own constraints. I present these ideas through a socially reflective perspective, using personal experience as the basis for interpretation. The concepts are conveyed through symbolic forms namely stairs and hands which represent movement, effort, and human limitations, in conjunction with environments that depict various situations influencing the process of development.

The works are created in a surreal style and presented as two-dimensional pieces using intaglio printmaking techniques, in order to communicate the condition of self-development as it unfolds within the cyclical nature of thought and lived experience.

กิตติกรรมประกาศ

ศิลปินพันธ์ของข้าพเจ้าล้มลุกคลุกคลานมาโดยตลอด ข้าพเจ้าจึงขอกราบขอบพระคุณมารดา บิดาเป็นอย่างยิ่ง ที่คอยให้การสนับสนุนและอุปการะทุนการศึกษามาตลอด

ขอขอบพระคุณอาจารย์ที่ปรึกษาศิลปินพันธ์ อาจารย์สุรัชย์ อุทุมมันและ คณาจารย์ทุก ๆ ท่าน ในสาขาวิชาศิลปะภาพพิมพ์ ที่ให้คำแนะนำและการช่วยเหลือในการสร้างสรรค์ผลงานให้มี ความรู้ ความสามารถในเทคนิคกระบวนการศิลปะภาพพิมพ์

และขอขอบคุณวันนี้ที่ยังทำให้มีวันพรุ่งนี้กับตัวข้าพเจ้าเองที่ยังไม่ย่อท้อหรือยอมแพ้เสียที่ รวมถึงวิทยาลัยเพาะช่างสาขาศิลปะภาพพิมพ์ทั้งแรงขับเคลื่อนทางบวกและลบที่คอยปลุกปั้น พุ่มพัก ข้าพเจ้า ให้เป็นข้าพเจ้าจนถึงทุกวันนี้

วีระวัฒน์ บุญร่วม

คำนำ

เอกสารฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของรายวิชาศิลปนิพนธ์ สาขาวิชาศิลปะภาพพิมพ์ ประจำปีการศึกษา 2568 วิทยาลัยเพาะช่าง มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ ซึ่งเป็นการสรุปแนวคิดและกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานศิลปนิพนธ์ เนื้อหานำเสนอประสบการณ์และความรู้สึกส่วนตัวของข้าพเจ้าที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาตนเอง ซึ่งมีได้ดำเนินไปอย่างเป็นเส้นตรง หากแต่เกิดขึ้นในลักษณะของการก้าวข้าม การย้อนกลับ และการวนอยู่ภายในความคิดของตนเอง

ข้าพเจ้าได้นำประสบการณ์ในชีวิต ทั้งอดีตและปัจจุบัน มาใช้เป็นพื้นฐานในการสร้างสรรค์ผลงาน โดยถ่ายทอดผ่านสัญลักษณ์ เช่น บันไดและมือ ซึ่งสื่อถึงการก้าว การพยายาม และสภาวะของการพัฒนาที่เคลื่อนไหวอยู่ภายในกรอบ เอกสารฉบับนี้ยังอธิบายถึงขั้นตอนและกระบวนการสร้างสรรค์ผลงาน ตั้งแต่แนวคิดไปจนถึงผลงานสำเร็จ เพื่อแสดงให้เห็นถึงพัฒนาการของแนวคิดที่เกิดขึ้นภายในกระบวนการทำงาน ข้าพเจ้าหวังว่าเอกสารและผลงานชุดนี้จะเป็นอีกมุมมองหนึ่งในการทำความเข้าใจการพัฒนาตนเองในลักษณะที่ไม่เป็นเส้นตรง และเปิดโอกาสให้ผู้ชมได้ตีความจากประสบการณ์ของตนเอง

วีระวัฒน์ บุญร่วม

สารบัญ

	หน้า
ปกในภาษาไทย.....	ก
ปกในภาษาอังกฤษ.....	ข
หน้าอวนุมัติ.....	ค
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ช
คำนำ.....	ซ
สารบัญ.....	ฌ
สารบัญ (ต่อ).....	ญ
สารบัญภาพ.....	ฎ
สารบัญภาพ (ต่อ).....	ฏ
สารบัญภาพ (ต่อ).....	ฐ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ที่มาและความสำคัญของปัญหา.....	3
วัตถุประสงค์ของการสร้างสรรค์.....	5
แนวคิดของการสร้างสรรค์.....	5
ผลที่คาดว่าจะได้รับ.....	5
ขอบเขตของการสร้างสรรค์.....	6
ขั้นตอนและวิธีการสร้างสรรค์.....	6
แหล่งข้อมูลที่ใช้ในการสร้างสรรค์.....	7
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	8
บทที่ 2 ที่มาของแนวคิดและแรงบันดาลใจ.....	9
อิทธิพลจากครอบครัว.....	9
อิทธิพลจากแนวคิดเชิงอัตถิภาวนิยม.....	10
อิทธิพลจากเพื่อน.....	13
อิทธิพลจากศิลปกรรม.....	14

สารบัญ (ต่อ)

บทที่ 3 ขั้นตอนและกระบวนการสร้างสรรค์.....	22
ขั้นตอนการประมวลความคิดที่มาของแนวความคิดและแรงบันดาลใจ.....	22
ขั้นตอนการประมวลความคิดที่แสดงออกในรูปแบบรูปธรรม.....	23
การพัฒนาการสร้างสรรค์ผลงานก่อนศิลปินพจน์.....	24
ผลงานก่อนศิลปินพจน์ ขั้นที่ 1.....	24
ผลงานก่อนศิลปินพจน์ ขั้นที่ 2.....	25
ผลงานก่อนศิลปินพจน์ ขั้นที่ 3.....	26
ผลงานก่อนศิลปินพจน์ ขั้นที่ 4.....	27
ขั้นตอนการสร้างสรรค์ผลงาน กระบวนการภาพพิมพ์โลหะ.....	28
การสร้างสรรค์แบบร่าง.....	34
ขั้นตอนการขยายภาพร่าง.....	37
ขั้นตอนการสร้างแม่พิมพ์เทคนิคภาพพิมพ์ร่องลึก.....	38
ขั้นตอนแสดงเวลาในการกัดกรดแม่พิมพ์.....	43
ขั้นตอนการพิมพ์ผลงาน.....	50
บทที่ 4 การวิเคราะห์ผลงานสร้างสรรค์.....	56
ด้านเนื้อหาและแนวคิด.....	56
ด้านลักษณะรูปแบบผลงาน.....	57
การนำทัศนธาตุทางศิลปะมาใช้ในการสร้างสรรค์.....	58
การพัฒนาการสร้างสรรค์ผลงานศิลปินพจน์.....	59
ผลงานศิลปินพจน์ ขั้นที่ 1.....	59
ผลงานศิลปินพจน์ ขั้นที่ 2.....	62
ผลงานศิลปินพจน์ ขั้นที่ 3.....	64
ผลงานศิลปินพจน์ ขั้นที่ 4.....	66
บทที่ 5 สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ.....	68
บรรณานุกรม.....	69
ภาคผนวก.....	70
ประวัติผู้เขียน.....	74

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	ภาพหนังสือ.....	12
2	ภาพอิทธิพลจากเพื่อน.....	13
3	ภาพอิทธิพลจากเพื่อน.....	13
4	ภาพอิทธิพลจากศิลปกรรม.....	15
5	ภาพอิทธิพลจากศิลปกรรม.....	15
6	ภาพอิทธิพลจากศิลปกรรม.....	16
7	ภาพอิทธิพลจากศิลปกรรม.....	17
8	ภาพอิทธิพลจากศิลปกรรม.....	18
9	ภาพอิทธิพลจากศิลปกรรม.....	19
10	ภาพร่างก่อนศิลปนิพนธ์ ชั้นที่ 1.....	24
11	ภาพร่างก่อนศิลปนิพนธ์ ชั้นที่ 2.....	25
12	ภาพร่างก่อนศิลปนิพนธ์ ชั้นที่ 3.....	26
13	ภาพร่างก่อนศิลปนิพนธ์ ชั้นที่ 4.....	27
14	อุปกรณ์ในการสร้างสรรค์ผลงาน 1.....	30
15	อุปกรณ์ในการสร้างสรรค์ผลงาน 2.....	31
16	อุปกรณ์ในการสร้างสรรค์ผลงาน 3.....	32
17	อุปกรณ์ในการสร้างสรรค์ผลงาน 4.....	33
18	ภาพร่างผลงานศิลปนิพนธ์ 1.....	35
19	ภาพร่างผลงานศิลปนิพนธ์ 2.....	35
20	ภาพร่างผลงานศิลปนิพนธ์ 3.....	36
21	ภาพร่างผลงานศิลปนิพนธ์ 4.....	36
22	ขั้นตอนการคัดลอกโครงสร้างลายเส้น.....	37
23	ชุดเพลทให้สะอาดเรียบร้อย.....	39
24	ทาวานิซดำเคลือบแม่พิมพ์โลหะ.....	40
25	คัดลอกแบบลงแม่พิมพ์โลหะ.....	40

สารบัญภาพ (ต่อ)

ภาพที่		หน้า
26	ตำเลียดผงมังกร.....	41
27	นำผงเลียดมังกรมาใส่ตู้.....	41
28	หลังแม่พิมพ์เข้าตู้.....	42
29	แม่พิมพ์ที่โรยผงเลียดมังกรและย่างแม่พิมพ์แล้ว.....	42
30	การเขียนน้ำหนักรบนแม่พิมพ์โลหะ.....	44
31	การเขียนน้ำหนักรบนแม่พิมพ์โลหะ.....	45
32	การเขียนน้ำหนักรบนแม่พิมพ์โลหะ.....	45
33	การเขียนน้ำหนักรบนแม่พิมพ์โลหะ.....	46
34	การเขียนน้ำหนักรบนแม่พิมพ์โลหะ.....	46
35	การเขียนน้ำหนักรบนแม่พิมพ์โลหะ.....	47
36	การเขียนน้ำหนักรบนแม่พิมพ์โลหะ.....	47
37	การเขียนน้ำหนักรบนแม่พิมพ์โลหะ.....	48
38	การเขียนน้ำหนักรบนแม่พิมพ์โลหะ.....	48
39	การเขียนน้ำหนักรบนแม่พิมพ์โลหะ.....	49
40	ล้างแม่พิมพ์.....	50
41	เตรียมหมึกพิมพ์.....	51
42	เตรียมกระดาษเพื่อเตรียมพิมพ์.....	51
43	ขั้นตอนการอัดหมึกลงบนหน้าแม่พิมพ์.....	52
44	ขั้นตอนการอัดหมึกลงบนหน้าแม่พิมพ์.....	52
45	ขั้นตอนการเช็ดหมึกออกบนหน้าแม่พิมพ์.....	53
46	ขั้นตอนการพิมพ์บนแท่นพิมพ์.....	54
47	ผลงานที่เสร็จสมบูรณ์.....	55
48	ภาพผลงานศิลปนิพนธ์ ชั้นที่ 1.....	61
49	ภาพผลงานศิลปนิพนธ์ ชั้นที่ 2.....	63
50	ภาพผลงานศิลปนิพนธ์ ชั้นที่ 3.....	65

สารบัญภาพ (ต่อ)

ภาพที่		หน้า
51	ภาพผลงานศิลปนิพนธ์ ชั้นที่ 4.....	67
52	ภาพโปสเตอร์นิทรรศการศิลปนิพนธ์ตอน ตั้งคำถาม (Question).	69
53	ภาพปกสูจิบัตรนิทรรศการศิลปนิพนธ์ตอน ตั้งคำถาม (Question).....	70
54	ภาพบรรยากาศภายในงาน 1.....	70
55	ภาพบรรยากาศภายในงาน 2.....	71
56	ภาพบรรยากาศภายในงาน 3.....	71

บทที่ 1

บทนำ

แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาตนเองมักถูกมองว่าเป็นกระบวนการก้าวขึ้นไปสู่ระดับที่สูงกว่า เปรียบเสมือนการไต่ขั้นบันไดที่นำไปสู่ความก้าวหน้า อย่างไรก็ตาม

ในทางปรัชญา แนวคิดเชิงอัตถิภาวนิยม (Existentialism) ซึ่งได้รับการกล่าวถึงโดยนักปรัชญา เช่น Jean-Paul Sartre (ฌ็อง-พอล ซาทร์) และ Søren Kierkegaard (ซอเรน เคียร์เคอร์การ์ด) มองว่าการก้าวเดินของมนุษย์มิได้เป็นเพียงการเคลื่อนที่ไปสู่จุดหมาย หากแต่เป็นกระบวนการของการแสวงหาและนิยามความหมายให้กับการดำรงอยู่ของตนเอง ท่ามกลางโลกที่เต็มไปด้วยความไม่แน่นอนและเส้นทางที่มีได้ดำเนินไปอย่างเป็นเส้นตรง การเคลื่อนไหวดังกล่าวจึงสะท้อนถึงความพยายามของมนุษย์ในการสร้างความหมายให้กับชีวิต แม้ปลายทางของการเดินทางนั้นจะยังไม่อาจถูกกำหนดได้อย่างแน่ชัด¹ ในอีกมุมหนึ่ง การพัฒนาตนเองอาจมิได้ดำเนินไปในลักษณะของความก้าวหน้า หากแต่เป็นการเคลื่อนไหวที่ต้องเผชิญกับความซ้ำซ้อนและการเริ่มต้นใหม่อยู่เสมอ¹ แนวคิดดังกล่าวสอดคล้องกับภาพของมนุษย์ใน The Myth of Sisyphus ของ Albert Camus ซึ่งสะท้อนการดำรงอยู่ผ่านการกระทำซ้ำภายใต้เงื่อนไขที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ ราวกับการแบกรับภาระบางอย่างซ้ำแล้วซ้ำเล่าโดยไม่อาจหลุดพ้น

ประเด็นนี้ กามูส์ได้ตั้งคำถามสำคัญไว้ว่าหากมนุษย์ไม่สามารถค้นพบความหมายหรือจุดหมายที่แน่นอนของชีวิตได้ เหตุใดจึงยังคงเลือกที่จะดำรงอยู่ต่อไป คำถามดังกล่าวมิได้เป็นเพียงข้อสงสัยเชิงทฤษฎี หากแต่เป็นการตั้งคำถามต่อการมีอยู่ของมนุษย์โดยตรง กามูส์มองว่าการใช้ชีวิตมิใช่คำตอบของปัญหานี้ หากแต่เป็นการหลีกเลี่ยงการเผชิญหน้ากับสถานะของการดำรงอยู่ ขณะเดียวกัน การพยายามสร้างความหมายขึ้นมาเพื่ออธิบายชีวิตก็อาจเป็นการปฏิเสธความจริงในอีกรูปแบบหนึ่ง มุมมองดังกล่าวจึงเปิดให้เห็นว่าการเคลื่อนไหวของมนุษย์มิได้จำเป็นต้องนำไปสู่ความก้าวหน้าในเชิงรูปธรรมเสมอไป หากแต่เป็นการดำรงอยู่ภายใต้กระบวนการที่เต็มไปด้วยความซ้ำซ้อนและความไม่แน่นอน การพยายามก้าวไปข้างหน้าจึงอาจมิใช่การหลุดพ้นจากจุดเดิม หากแต่เป็นการวนกลับมาพบ

¹ ศรีบุรัมย์. “ปรัชญาการศึกษาอัตถิภาวนิยม (Existentialism).” GotoKnow. เข้าถึงเมื่อ 9 มกราคม 2569.

เข้าถึงได้จาก <https://www.gotoknow.org/posts/677147>

กับเงื่อนไขบางประการของตนเองในรูปแบบที่แตกต่างออกไป ความเคลื่อนไหวเช่นนี้สะท้อนให้เห็นถึงลักษณะของเส้นทางชีวิตที่มีได้มีทิศทางเดียว หากแต่ประกอบขึ้นจากการย้อนกลับ การทับซ้อน และการเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่องไม่รู้จบ

บันไดโดยทั่วไปมักถูกใช้เป็นสัญลักษณ์ของการก้าวข้ามระดับและการยกระดับของมนุษย์ ดังเช่นสัญลักษณ์ “Jacob’s Ladder” ในคัมภีร์ไบเบิล ซึ่งนำเสนอบันไดในฐานะสื่อกลางระหว่างโลกมนุษย์และสวรรค์ อันสะท้อนถึงแนวคิดของการเคลื่อนที่จากระดับหนึ่งไปสู่อีกระดับหนึ่งที่สูงกว่า อย่างไรก็ตาม ในศิลปะสมัยใหม่ ศิลปินอย่าง M. C. Escher ได้นำเสนอโครงสร้างบันไดในลักษณะที่ย้อนแย้ง ผ่านภาพบันไดที่วนซ้ำและไร้จุดสิ้นสุด ซึ่งตั้งคำถามต่อแนวคิดของความก้าวหน้า เพราะแม้ผู้เคลื่อนไหวจะดูเหมือนกำลังเดินไปข้างหน้า แต่สุดท้ายก็กลับวนกลับมาสู่จุดเดิม²

โดยแรงบันดาลใจส่วนหนึ่งมาจากประสบการณ์ของข้าพเจ้าที่คุ้นเคยกับพื้นที่บันไดภายในอาคารของมหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นพื้นที่ที่ผู้คนมักใช้เป็นจุดพัก พุดคุย หรือรวมตัวกันของเพื่อนฝูงความทรงจำและบรรยากาศของพื้นที่ดังกล่าวจึงกลายเป็นจุดตั้งต้นในการนำรูปทรงของบันไดมาถ่ายทอดในผลงาน อย่างไรก็ตาม บันไดในผลงานนี้มีได้ถูกนำเสนอในลักษณะของโครงสร้างสถาปัตยกรรมตามความเป็นจริง หากแต่ปรากฏในรูปแบบที่บิดเบี้ยว ซ้อนทับ และไร้จุดสิ้นสุดที่แน่นอน ลักษณะดังกล่าวสะท้อนการตีความของข้าพเจ้าต่อกระบวนการพัฒนาของมนุษย์ ซึ่งมีได้ดำเนินไปอย่างเป็นเส้นตรง หากแต่เต็มไปด้วยความย้อนแย้ง การวนซ้ำ และความไม่แน่นอนของปลายทาง ความรู้สึกดังกล่าวเชื่อมโยงกับประสบการณ์ส่วนตัวในช่วงเวลาหนึ่งของชีวิตที่ข้าพเจ้ามีแนวโน้มผลักผู้คนรอบตัวออกไป ขณะเดียวกันก็พบว่าความรู้สึกหรือรูปแบบเดิมก็ยังคงกลับมาเกิดขึ้นซ้ำๆ ราวกับว่าเดินวนอยู่ภายในโครงสร้างบางอย่างที่ไม่อาจมองเห็นปลายทางได้อย่างชัดเจน

จากประเด็นดังกล่าว การตั้งคำถามต่อกระบวนการพัฒนาตนเองจึงกลายเป็นจุดตั้งต้นของการสร้างสรรค์ผลงานชิ้นนี้ ซึ่งมุ่งสำรวจความสัมพันธ์ระหว่างความพยายามของมนุษย์ในการก้าวไปข้างหน้ากับลักษณะของเส้นทางชีวิตที่มีได้ดำเนินไปอย่างเป็นเส้นตรง ผลงานจึงมีได้มุ่งเสนอคำตอบที่แน่นอนเกี่ยวกับความหมายของการเติบโต หากแต่ตั้งคำถามว่าการพัฒนาของมนุษย์นั้นเป็นการก้าวไปสู่ระดับใหม่อย่างแท้จริง หรือเป็นเพียงการเคลื่อนไหววนซ้ำภายในโครงสร้างบางอย่างที่ทำให้ผู้เดินทางกลับมายังจุดเดิม

² Albert Camus, *The Myth of Sisyphus*, 1955. เข้าถึงเมื่อ 2 เมษายน 2569. เข้าถึงได้จาก

https://dn710009.ca.archive.org/0/items/persepolis_202107/The%20Myth%20of%20Sisyphus%20-%20Albert%20Camus.pdf

ที่มาและความสำคัญของปัญหา

มนุษย์มักดำรงชีวิตอยู่ท่ามกลางความคาดหวังและแรงผลักดันจากบุคคลรอบข้าง ไม่ว่าจะเป็นครอบครัว สังคม หรือบุคคลสำคัญในชีวิต ความคาดหวังเหล่านี้มักก่อให้เกิดแรงผลักดันที่ทำให้มนุษย์พยายามพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง และพิสูจน์คุณค่าของตนผ่านการกระทำในรูปแบบต่างๆ การพยายามก้าวไปข้างหน้าของมนุษย์จึงไม่ได้เกิดขึ้นเพียงจากความต้องการส่วนบุคคลเท่านั้น แต่ยังเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างตัวตนของมนุษย์กับสายตาของผู้อื่นที่เฝ้ามองอยู่เสมอ

ความคาดหวังจากผู้อื่นอาจกลายเป็นโครงสร้างทางความคิดที่ทำให้การพัฒนาตนเองดำเนินไปในลักษณะวนซ้ำ ข้าพเจ้าเติบโตท่ามกลางสภาพแวดล้อมที่เต็มไปด้วยความคาดหวังจากครอบครัวและสังคมรอบตัว ภาพจำของการเป็น “เด็กหัวดี” และความสามารถที่ได้รับการยอมรับตั้งแต่วัยเยาว์ค่อยๆ กลายเป็นมาตรฐานที่หล่อหลอมให้ข้าพเจ้ารับรู้ว่าการพยายามพิสูจน์ตนเองเป็นส่วนหนึ่งของการดำรงอยู่ ความคาดหวังดังกล่าวไม่ได้เป็นเพียงแรงกดดัน แต่ยังทำให้ข้าพเจ้าพยายามแสวงหาพื้นที่ในการแสดงศักยภาพของตนเองและพยายามก้าวไปข้างหน้าอย่างต่อเนื่อง

ในหลายช่วงเวลาของชีวิต ข้าพเจ้าพบว่าตนเองมักพยายามพัฒนาศักยภาพของตนเองให้สอดคล้องกับความคาดหวังที่ได้รับจากคนรอบข้างอยู่เสมอ ไม่ว่าจะเป็นการเรียน การสร้างผลงาน หรือการแสดงความสามารถในด้านต่างๆ ความพยายามดังกล่าวไม่ได้เกิดขึ้นเพียงเพื่อให้บรรลุผลลัพธ์บางอย่างเท่านั้น แต่ยังเป็นความต้องการภายในที่อยากพิสูจน์ว่าตนเองสามารถเติบโตและก้าวไปสู่ศักยภาพที่ดีกว่าเดิมได้ ความรู้สึกที่ได้รับการยอมรับหรือการที่มีใครบางคนเชื่อมั่นในตัวข้าพเจ้า มักกลายเป็นแรงผลักดันสำคัญที่ทำให้ข้าพเจ้ามุ่งมั่นพัฒนาตนเองต่อไป อย่างไรก็ตาม กระบวนการดังกล่าวบางครั้งก็ต้องใช้ระยะเวลา และไม่ใช่ว่าทุกความพยายามที่จะถูกมองเห็นในทันที แต่ประสบการณ์เหล่านี้เองที่ค่อยๆ หล่อหลอมให้ข้าพเจ้าตระหนักว่าการพัฒนาตนเองนั้นมีความเกี่ยวข้องอย่างลึกซึ้งกับความสัมพันธ์ระหว่างตัวตนของเรากับสายตาของผู้อื่น มุมมองดังกล่าวทำให้ข้าพเจ้าตระหนักว่าการพัฒนาตนเองอาจมิได้เป็นเพียงการก้าวไปข้างหน้า หากแต่เป็นกระบวนการที่มีลักษณะของการย้อนกลับและดำเนินซ้ำภายใต้เงื่อนไขบางประการของการดำรงอยู่ เมื่อข้าพเจ้าได้ค้นพบสิ่งที่ตนเองรู้สึกผูกพันและหลงใหล ความต้องการในการพิสูจน์ตนเองจึงยิ่งทวีความชัดเจนมากขึ้น สิ่งดังกล่าวไม่ได้เป็นเพียงความสนใจส่วนตัวเท่านั้น หากยังกลายเป็นพื้นที่ที่ข้าพเจ้าสามารถแสดงความสามารถและศักยภาพของตนเองออกมา พร้อมทั้งเป็นวิธีหนึ่งในการสร้างความภาคภูมิใจให้กับบุคคลสำคัญในชีวิต โดยเฉพาะสมาชิกในครอบครัวที่ข้าพเจ้าปรารถนาให้เห็นถึงความพยายามและความสำเร็จของตน ประสบการณ์ดังกล่าวทำให้ข้าพเจ้าเริ่มตระหนักว่าการกระทำของตนเองมักนำกลับมาสู่จุดเดิมอีกครั้งในรูปแบบที่แตกต่างออกไป

ต่อเนื่องจากความตระหนัkdังกล่าว ข้าพเจ้ายังพบว่าตนเองพยายามพัฒนาศักยภาพในหลายด้าน ทั้งการเรียนและการสร้างผลงาน โดยมีความคาดหวังจากบุคคลรอบข้างเป็นแรงผลักดันสำคัญ อย่างไรก็ตาม แม้จะทุ่มเทและใช้ความพยายามอย่างต่อเนื่อง ผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นกลับไม่ได้สะท้อนถึงความก้าวหน้าอย่างที่คาดหวัง หากแต่ยังคงนำไปสู่ความรู้สึกเดิมซ้ำๆ รวากับว่าความพยายามดังกล่าวไม่ได้พาไปสู่จุดหมายใหม่ หากแต่เป็นเพียงการกลับมาเผชิญกับจุดเดิมในรูปแบบที่แตกต่างออกไป ในแง่นี้ ประสบการณ์ของข้าพเจ้าสามารถเปรียบเทียบกับภาพของซิซิฟัสในตำนานกรีก ซึ่งถูกกล่าวถึงในงานของกามูส ในฐานะมนุษย์ที่ต้องผลักก้อนหินขึ้นสู่ยอดเขาซ้ำแล้วซ้ำเล่าโดยไม่มีจุดสิ้นสุด ประสบการณ์ดังกล่าวทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกราวกับได้เผชิญหน้ากับภาพสะท้อนของตนเองผ่านตัวละครที่ดำรงอยู่ภายใต้เงื่อนไขเดียวกัน การกระทำนี้มิได้มุ่งไปสู่ความสำเร็จในเชิงรูปธรรมหากแต่เป็นการดำรงอยู่ผ่านการกระทำที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง อย่างไรก็ตาม กามูสเสนอว่าการตระหนักรู้ถึงสภาวะดังกล่าวมิได้นำไปสู่ความสิ้นหวัง หากแต่เปิดโอกาสให้มนุษย์สามารถให้ความหมายกับการกระทำของตนเองได้ภายใต้เงื่อนไขที่ไม่มีคำตอบตายตัว ดังนั้น สิ่งที่ข้าพเจ้ากำลังเผชิญอยู่อาจมิใช่เพียงความล้มเหลวของการพัฒนา หากแต่เป็นการดำรงอยู่ภายในกระบวนการที่มีลักษณะของการวนซ้ำ คำถามจึงมิได้อยู่ที่ว่าข้าพเจ้าจะก้าวไปข้างหน้าได้หรือไม่ หากแต่อยู่ที่ว่าข้าพเจ้าจะให้ความหมายกับการเคลื่อนไหวที่เกิดขึ้นซ้ำนี้อย่างไร ซึ่งคำถามดังกล่าวได้กลายเป็นแรงผลักดันสำคัญในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะนิพนธ์ชิ้นนี้

วัตถุประสงค์ของการสร้างสรรค์

1. ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการพัฒนาตนเองกับโครงสร้างทางความคิดที่มนุษย์สร้างขึ้น
2. ถ่ายทอดสภาวะทางจิตใจและเส้นทางของการพัฒนาตนเอง โดยนำองค์ประกอบทางสถาปัตยกรรมมาปรับเปลี่ยนให้เกิดโครงสร้างเชิงจินตนาการที่ซับซ้อน
3. สร้างผลงานศิลปะภาพพิมพ์และพัฒนากระบวนการสร้างสรรค์ผ่านเทคนิคภาพพิมพ์โลหะร่องลึก (Etching) ในการถ่ายทอดเรื่องราว เนื้อหา ผ่านองค์ประกอบทางสถาปัตยกรรมที่ปรับเปลี่ยนให้เกิดโครงสร้างเชิงจินตนาการที่ซับซ้อน

แนวทางการคิดสร้างสรรค์

แนวทางการคิดสร้างสรรค์ของผลงานชิ้นนี้ตั้งต้นจากการพิจารณาประสบการณ์ของการพัฒนาตนเอง ซึ่งมักถูกมองว่าเป็นการก้าวไปข้างหน้าอย่างต่อเนื่อง อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาอย่างลึกซึ้งกลับพบว่าเส้นทางดังกล่าวอาจไม่ได้เป็นเส้นตรง หากแต่มีลักษณะของการวนซ้ำ การย้อนกลับ และการติดอยู่ภายในโครงสร้างทางความคิดบางประการที่มนุษย์สร้างขึ้นเอง จากแนวคิดดังกล่าวข้าพเจ้าจึงนำรูปแบบของ “บันได” มาใช้เป็นองค์ประกอบหลักของภาพ โดยทำให้บันไดปรากฏในลักษณะที่บิดเบี้ยว ซ้อนทับ และไร้จุดเริ่มต้นหรือจุดสิ้นสุดที่แน่นอนเพื่อสื่อถึงเส้นทางของการพัฒนาตนเองที่ไม่ได้มั่นคงหรือเป็นเส้นตรงดังที่มักถูกเข้าใจ ด้วยเหตุนี้ผลงานจึงมุ่งสร้างภาพของพื้นที่เชิงสถาปัตยกรรมที่มีลักษณะคล้ายสภาวะทางจิตเพื่อสะท้อนให้เห็นถึงความซับซ้อนของการแสวงหาความหมายของชีวิตและการพัฒนาตนเอง ซึ่งอาจไม่ได้เป็นเพียงการมุ่งไปสู่ปลายทาง หากแต่เป็นกระบวนการของการตั้งคำถามต่อเส้นทางที่มนุษย์กำลังดำเนินอยู่ พร้อมทั้งสะท้อนความพยายามในการก้าวเดินและพัฒนาตนเองต่อไป แม้จะยังไม่อาจมองเห็นจุดหมายได้อย่างชัดเจนก็ตาม

ผลที่คาดว่าจะได้รับ

1. เกิดความเข้าใจเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการพัฒนาตนเองกับโครงสร้างทางความคิดของมนุษย์ อันสะท้อนลักษณะของกระบวนการพัฒนาที่มีได้เป็นเส้นตรง หากแต่มีความ ย้อนกลับ วนซ้ำ และเปลี่ยนแปลงอยู่ภายใน
2. ได้แนวทางในการสร้างสรรค์งานศิลปะโดยประยุกต์ใช้รูปแบบของบันไดและโครงสร้างเชิงสถาปัตยกรรม เพื่อถ่ายทอดสภาวะทางจิตใจและเส้นทางของการพัฒนาตนเองผ่านภาษาทัศนศิลป์
3. ได้พัฒนาและต่อยอดกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานภาพพิมพ์โลหะร่องลึก (Etching) ให้สามารถถ่ายทอดรายละเอียดของโครงสร้าง พื้นที่ และบรรยากาศเชิงจิตใจได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ขอบเขตของการสร้างสรรค์

ด้านเนื้อหา การสร้างสรรค์ผลงานชุดนี้มุ่งศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกระบวนการพัฒนาตนเองกับโครงสร้างทางความคิดที่มนุษย์สร้างขึ้น ซึ่งอาจทำหน้าที่เป็นทั้งเครื่องมือในการเติบโตและพัฒนาตนเอง ขณะเดียวกันก็อาจกลายเป็นกรอบที่ทำให้มนุษย์ติดอยู่ในวงจร ความคิดเดิม ผลงานจึงถ่ายทอดแนวคิดดังกล่าวผ่านสัญลักษณ์ของ “บันได” และพื้นที่เว้าว่างเพื่อสะท้อนสถานะของความพยายามในการก้าวเดินและพัฒนาตนเอง ภายใต้โครงสร้างทางความคิดที่มนุษย์มีส่วนร่วมในการสร้างขึ้น

ด้านรูปแบบ ผลงานนำเสนอในลักษณะของพื้นที่เชิงสถาปัตยกรรมที่บิดเบี้ยวและซ้อนทับกัน โดยใช้รูปแบบของบันไดจำนวนมากที่เชื่อมต่อกันอย่างไม่แน่นอน บางส่วนปรากฏในลักษณะที่ไร้จุดเริ่มต้นหรือจุดสิ้นสุดที่ชัดเจน เพื่อสร้างความรู้สึกรู้สึกของพื้นที่ที่ไม่มั่นคงและยากต่อการรับรู้ พื้นที่โดยรวมมีลักษณะเว้าว่างและรกร้าง ซึ่งสะท้อนสถานะของการเดินทางภายในจิตใจและความซับซ้อนของเส้นทางการพัฒนาตนเอง

ด้านเทคนิค ผลงานสร้างสรรค์ด้วยกระบวนการภาพพิมพ์ร่องลึกบนโลหะ (Etching) โดยเน้นการควบคุมน้ำหนักของเส้น รายละเอียด และความลึกของพื้นผิว เพื่อสร้างบรรยากาศของ พื้นที่และโครงสร้างที่มีความซับซ้อน เทคนิคดังกล่าวช่วยถ่ายทอดรายละเอียดของบันได โครงสร้างสถาปัตยกรรม และพื้นผิวต่างๆ ให้เกิดความรู้สึกหนักแน่น ลึก และกดดันทางสายตา ซึ่งช่วยเสริมให้สถานะของพื้นที่เชิงจิตใจในผลงานปรากฏอย่างชัดเจนมากยิ่งขึ้น

ขั้นตอนและวิธีการสร้างสรรค์

1. เริ่มต้นจากการสังเกตและทบทวนประสบการณ์ของตนเอง รวมถึงสิ่งที่พบเจอในชีวิตประจำวัน แล้วนำมาคิดต่อผ่านมุมมองเชิงอัตถิภาวนิยม ที่ให้ความสำคัญกับการเลือกการตัดสินใจ และความหมายของการมีอยู่ จากนั้นจึงออกมาเป็นแนวคิดหลักของผลงาน
2. ศึกษาข้อมูลเพิ่มเติมทั้งจากงานศิลปะและแนวคิดที่เกี่ยวข้อง โดยพิจารณาองค์ประกอบทางทัศนศิลป์ รวมถึงวิธีการถ่ายทอดอารมณ์ของศิลปินคนอื่น ๆ เพื่อนำมาปรับใช้ให้เข้ากับลักษณะงานและแนวทางของตนเอง
3. ในขั้นตอนการสร้างสรรค์ผลงาน ได้เลือกใช้กระบวนการภาพพิมพ์ร่องลึก โดยทำงานผ่านเพลทสังกะสี เขียนด้วยดินสอไขสร้างน้ำหนักจากการกดกรดให้เกิดภาพในผลงาน

แหล่งข้อมูลที่นำมาใช้สร้างสรรค์ผลงาน

1. บทความและสื่อออนไลน์ที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดด้านจิตวิทยา การพัฒนาตนเองและแนวคิดเชิงอัตถิภาวนิยม ที่อธิบายการแสวงหาความหมายของการดำรงอยู่ของมนุษย์ของ ศรีบุรัมย์ เรื่อง “ปรัชญาการศึกษาอัตถิภาวนิยม” ซึ่งใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานในการทำความเข้าใจสภาวะทางความคิดและอารมณ์ของมนุษย์ รวมถึงมุมมองเกี่ยวกับกระบวนการเติบโตและการพัฒนาตนเอง
2. หนังสือด้านจิตวิทยาและการพัฒนาตนเอง เช่น *The Myth of Sisyphus* (ตำนานของซีซึฟัส) ซึ่งสะท้อนว่าการพัฒนาตนเองไม่ใช่การไปถึง “จุดหมายสูงสุด” แต่คือการยอมรับและเผชิญกับความซ้ำซากของชีวิตอย่างมีความหมาย มนุษย์สามารถสร้างคุณค่าให้ตนเองได้ผ่าน การลงมือทำ แม้รู้ว่าผลลัพธ์อาจไม่สิ้นสุดหรือสมบูรณ์แบบ
3. การศึกษาผลงานศิลปะและแนวคิดเกี่ยวกับพื้นที่เชิงสถาปัตยกรรมในเชิงจินตนาการ รวมถึงการใช้สัญลักษณ์ในงานทัศนศิลป์ เพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาภาษาทางทัศนศิลป์ และการจัดองค์ประกอบของผลงาน
4. การวิเคราะห์ประสบการณ์และกระบวนการทำงานของผู้สร้างสรรค์เอง ซึ่งเป็นฐานข้อมูลสำคัญในการสะท้อนสภาวะของการพัฒนาตนเอง และนำไปสู่การพัฒนาแนวคิดและรูปแบบของผลงาน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. อัตถิภาวนิยม (Existentialism)

แนวคิดทางปรัชญาที่ให้ความสำคัญกับการดำรงอยู่ของมนุษย์ การตระหนักรู้ถึงตนเอง และการแสวงหาความหมายของชีวิต โดยมองว่ามนุษย์ต้องเผชิญกับเสรีภาพในการเลือกและความรับผิดชอบต่อการกระทำของตนเอง

2. ภาพพิมพ์ร่องลึก (Etching)

เทคนิคภาพพิมพ์ร่องลึกที่สร้างภาพโดยใช้กรดกัดลงบนแผ่นโลหะเพื่อสร้างร่องเส้น จากนั้นจึงนำหมึกพิมพ์ลงในร่องที่เกิดขึ้นและพิมพ์ลงบนกระดาษ เทคนิคดังกล่าวสามารถสร้างรายละเอียดของเส้นและพื้นผิวที่ซับซ้อน เหมาะสำหรับการถ่ายทอดโครงสร้างและบรรยากาศของพื้นที่ในผลงานศิลปะ

บทที่ 2

ที่มาของแนวคิดและแรงบันดาลใจ

การสร้างสรรค์ผลงานชุดนี้เกิดขึ้นจากการตั้งคำถามต่อการดำรงอยู่ของมนุษย์ ทั้งในแง่ของความหมายของชีวิต ความเปราะบางของการมีอยู่ และความพยายามในการสร้างคุณค่าให้กับตนเอง ภายใต้ความไม่แน่นอนของโลก การตั้งคำถามดังกล่าวนำไปสู่ความสนใจในแนวคิดทางปรัชญา โดยเฉพาะแนวคิดเชิง Existentialism ซึ่งมุ่งเน้นการทำความเข้าใจมนุษย์ในฐานะผู้ที่ต้องเผชิญกับการเลือก การตัดสินใจ และความรับผิดชอบต่อชีวิตของตนเอง แนวคิดดังกล่าวจึงถูกนำมาใช้เป็นพื้นฐานในการพัฒนาแนวทางการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะของข้าพเจ้า โดยถ่ายทอดผ่านสัญลักษณ์ของพื้นที่เชิงสถาปัตยกรรมและโครงสร้างของ “บันได” ในฐานะภาพแทนของกระบวนการแสวงหาความหมายของชีวิต ซึ่งมีได้ดำเนินไปอย่างเป็นเส้นตรง หากแต่มีลักษณะของการดำเนินซ้ำภายใต้เงื่อนไขบางประการของการดำรงอยู่

อิทธิพลจากแนวคิดและสภาพแวดล้อม

อิทธิพลจากครอบครัว

ประสบการณ์ชีวิตและสภาพแวดล้อมรอบตัวมีบทบาทสำคัญต่อการก่อตัวของแนวคิดในการสร้างสรรค์ผลงานของข้าพเจ้า โดยเฉพาะการเผชิญกับความสูญเสียบุคคลสำคัญในครอบครัว ซึ่งเกิดขึ้นในช่วงเวลาเดียวกับความล้มเหลวของความสัมพันธ์ส่วนตัว เหตุการณ์ทั้งสองลักษณะนี้ได้ส่งผลกระทบต่อสภาวะทางความคิดและการรับรู้คุณค่าในตนเองอย่างลึกซึ้ง การสูญเสียและประสบการณ์ทางความสัมพันธ์ดังกล่าวนำไปสู่การตั้งคำถามต่อความหมายของการดำรงอยู่ และทำให้ข้าพเจ้าเผชิญกับภาวะของการลดทอนคุณค่าในตนเองอย่างต่อเนื่อง จนในบางช่วงเวลาไม่สามารถดำเนินชีวิตได้ตามปกติ อย่างไรก็ตาม ภายใต้สภาวะดังกล่าว ข้าพเจ้าได้เริ่มนำประสบการณ์เหล่านั้นมาพิจารณาและแปรเปลี่ยนเป็นกระบวนการทางความคิด ซึ่งค่อยๆ ทำให้ตระหนักถึงคุณค่าและศักยภาพของ³

³ ศรีบุรัมย์. “ปรัชญาการศึกษาอัตถิภาวนิยม (Existentialism).” GotoKnow. เข้าถึงเมื่อ 9 มกราคม 2569. เข้าถึงได้จาก <https://www.gotoknow.org/posts/677147>

ตนเองที่เคยถูกมองข้ามไป แม้ว่าการพัฒนาตนเองจะเริ่มต้นจากความต้องการในการดำรงอยู่ของข้าพเจ้าเป็นสำคัญ แต่ความสัมพันธ์กับผู้อื่น โดยเฉพาะบุคคลใกล้ชิดยังคงมีบทบาทในฐานะที่แข็งแรงผลักดันและเงื่อนไขบางประการของชีวิต ความพยายามดังกล่าวจึงมิได้เป็นเส้นทางที่นำไปสู่การหลุดพ้นอย่างสมบูรณ์ หากแต่ดำเนินไปในลักษณะของการกระทำซ้ำ ที่ย้อนกลับมาสู่คำถามเดิมเกี่ยวกับคุณค่าและความหมายของชีวิต ซึ่งส่งผลให้ข้าพเจ้ามองคุณค่าของตนเองผ่านสายตาของผู้อื่น และนำไปสู่ความพยายามในการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง แม้จะไม่อาจนำไปสู่ความรู้สึกของการเติมเต็มอย่างแท้จริงก็ตามสภาวะดังกล่าวจึงมิได้เป็นเพียงประสบการณ์ส่วนบุคคล หากแต่สะท้อนถึงได้ลักษณะของการดำรงอยู่ที่มนุษย์ต้องเผชิญกับความพยายามในการพัฒนาตนเองภายใต้เงื่อนไขที่ไม่อาจควบคุมได้

อิทธิพลจากแนวคิดเชิงอัตถิภาวนิยม (Existentialism)

ปรัชญาอัตถิภาวนิยม (เป็นแนวคิดที่ให้ความสำคัญกับความเป็นมนุษย์ในฐานะสิ่งมีชีวิตที่มีจิตสำนึก มีความรู้สึก และมีความสามารถในการเลือกกำหนดชีวิตของตนเอง โดยแก่นสำคัญของแนวคิดนี้อยู่ที่ “เสรีภาพ ความรับผิดชอบ และการตัดสินใจ” ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่ทำให้มนุษย์ต้องเผชิญกับการสร้างความหมายให้กับการดำรงอยู่ของตนเอง แนวคิดดังกล่าวเกิดขึ้นท่ามกลางบริบทของสังคมสมัยใหม่ที่มนุษย์เริ่มรู้สึกแปลกแยกและสูญเสียความเป็นตัวของตัวเอง อันเนื่องมาจากโครงสร้างทางสังคมที่กำหนดบทบาทและกรอบการใช้ชีวิตไว้อย่างชัดเจน รวมถึงระบบสังคมที่มีส่วนจำกัดเสรีภาพทางความคิด ส่งผลให้มนุษย์ต้องดำเนินชีวิตภายใต้เงื่อนไขบางประการ และลดทอนโอกาสในการเลือกกำหนดความหมายของชีวิตด้วยตนเอง ในขณะเดียวกัน แนวคิดเชิงอัตถิภาวนิยมยังชี้ให้เห็นว่า การตระหนักถึงเสรีภาพในการกำหนดชีวิตนั้น มิได้เกิดขึ้นอย่างเรียบง่าย หากแต่ต้องเผชิญกับความไม่แน่นอน ความเปราะบาง และข้อจำกัดของการดำรงอยู่ ซึ่งเป็นสภาวะที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ และนำไปสู่การตั้งคำถามพื้นฐานเกี่ยวกับความหมายของชีวิต⁴ แนวคิดลักษณะนี้ปรากฏในผลงานของนักปรัชญาหลายท่าน เช่น Søren Kierkegaard และ Jean-Paul Sartre ซึ่งต่างให้ความสำคัญกับเสรีภาพของมนุษย์ในการกำหนดความหมายของชีวิต ควบคู่ไปกับการยอมรับความรับผิดชอบต่อทางเลือกของตนเอง โดย Jean-Paul Sartre มองว่า มนุษย์คือสิ่งมีชีวิตที่ไม่อาจแยกออกจากเสรีภาพได้ กล่าวคือ มนุษย์เป็นผู้มีสิทธิในการเลือกและกำหนดชีวิตของตนเองโดยปราศจากสิ่งกำหนดตายตัว ไม่ว่าจะเป็นกฎเกณฑ์ทางสังคม ศีลธรรม หรือแม้แต่สิ่งที่ถูกมองว่าเป็นธรรมชาติ

⁴ ศรีบุรัมย์. “ปรัชญาการศึกษาอัตถิภาวนิยม (Existentialism).” GotoKnow. เข้าถึงเมื่อ 9 มกราคม 2569. เข้าถึงได้จาก <https://www.gotoknow.org/posts/677147>

ของมนุษย์เอง ชีวิตจึงไม่มีความหมายที่ถูกกำหนดไว้ล่วงหน้า หากแต่เกิดขึ้นจากการตัดสินใจและการกระทำของแต่ละบุคคล ขณะเดียวกัน เสรีภาพดังกล่าวก็มาพร้อมกับความรับผิดชอบอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ทั้งต่อตนเองและต่อสังคม อีกทั้งเมื่ออดีตจะไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ แต่มนุษย์ก็ไม่จำเป็นต้องตกอยู่ภายใต้อำนาจของมัน เพราะปัจจุบันคือช่วงเวลาที่สามารถเลือกและกำหนดทิศทางของชีวิตได้ด้วยตนเอง แนวคิดดังกล่าวสอดคล้องกับประสบการณ์ของข้าพเจ้าที่พบว่า การพยายามพัฒนาตนเองมิได้ทำให้หลุดพ้นจากสถานะเดิม หากแต่ยังคงดำเนินไปในลักษณะของการย้อนกลับและตั้งคำถามซ้ำ แม้ว่ามนุษย์จะมีเสรีภาพในการเลือกและกำหนดชีวิตของตนเอง แต่ในความเป็นจริง มนุษย์จำนวนไม่น้อยยังคงเลือกยึดโยงตนเองไว้กับอดีต หรือดำเนินชีวิตภายใต้กรอบบางประการที่ตนเองไม่อาจหลุดพ้นได้อย่างแท้จริง กล่าวได้ว่าการดำรงอยู่ร่วมกับอดีตอาจเป็นอีกหนึ่งรูปแบบของการเลือกกำหนดชีวิตในปัจจุบัน ซึ่งมีได้มุ่งไปสู่การก้าวพ้น หากแต่เป็นการดำรงอยู่ภายในกรอบเดิม ความพยายามในการพัฒนาตนเองจึงอาจเกิดขึ้นภายใต้เงื่อนไขที่จำกัด และในบางกรณีอาจกลายเป็นกระบวนการที่ดำเนินซ้ำอย่างต่อเนื่อง โดยปราศจากหลักประกันว่าจะนำไปสู่ความหมายหรือจุดหมายปลายทางที่ชัดเจนอีกทั้งในบางครั้งยังอาจเป็นความพยายามที่หนักหน่วง แม้จะไม่ได้รับการมองเห็นหรือการให้คุณค่าจากผู้อื่นก็ตาม ภาวะดังกล่าวสะท้อนให้เห็นถึงความย้อนแย้งของการดำรงอยู่ที่ควบคุมได้อย่างสมบูรณ์ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Albert Camus ที่กล่าวถึง “ความไร้เหตุผล” ของชีวิต อันเกิดจากความขัดแย้งระหว่างความต้องการของมนุษย์ในการแสวงหาความหมายกับโลกที่ไม่ได้มีคำตอบที่ชัดเจนรองรับความพยายามนั้น แต่ยังคงปล่อยให้มนุษย์ดำเนินการกระทำของตนเองต่อไปท่ามกลางความไม่แน่นอน ข้าพเจ้ามีทัศนะต่อการดำรงอยู่ของชีวิตซึ่งก่อตัวขึ้นจากช่วงเวลาที่ชีวิตเผชิญกับความเปลี่ยนแปลงอย่างรุนแรง โดยเฉพาะการสูญเสียในช่วงเวลาหนึ่งของชีวิต ซึ่งทำให้ข้าพเจ้าต้องเผชิญกับภาวะของการตั้งคำถามซ้ำๆ ต่อความหมายของการดำรงอยู่ และนำไปสู่ความพยายามในการปรับเปลี่ยนตนเอง อย่างไรก็ตาม ความพยายามดังกล่าวกลับมิได้ทำให้หลุดพ้นจากสถานะเดิมอย่างสิ้นเชิง หากแต่ยังคงดำเนินอยู่ในลักษณะที่ย้อนกลับมาสู่คำถามเดิมอย่างต่อเนื่อง การดำรงอยู่ในหลายช่วงอายุ ประสบการณ์ดังกล่าวนำไปสู่การตั้งคำถามเกี่ยวกับความหมายของชีวิตและบทบาทของมนุษย์ในการสร้างคุณค่าให้กับตนเองภายใต้ความไม่แน่นอนของโลก การพยายามพัฒนาตนเองจึงมิได้เป็นเพียงทางเลือก หากแต่ค่อยๆ กลายเป็นเงื่อนไขสำคัญของการดำรงอยู่ ซึ่งทำให้ข้าพเจ้ายังคงสามารถดำเนินชีวิตต่อไปได้⁵ แนวคิดเชิงอัตถิภาวนิยมจึงเข้ามามีบทบาทในการกำหนดทิศทางของการสร้างสรรค์ผลงาน โดยเฉพาะในประเด็นระหว่างเสรีภาพในการกำหนดความหมายของชีวิต และการต้องเผชิญหน้ากับความไม่แน่นอนของการดำรงอยู่ของตน อย่างไรก็ตาม แม้ว่ามนุษย์จะมีเสรีภาพในการเลือก แต่การเลือกดังกล่าวมิได้หมายความว่า จะนำไปสู่การหลุดพ้น

จากเงื่อนไขเดิมเสมอไป หากแต่ในบางครั้งกลับเป็นการดำรงอยู่ภายในกรอบเดิมในลักษณะที่ดำเนินซ้ำอย่างต่อเนื่อง

แนวคิดดังกล่าวจึงถูกถ่ายทอดผ่านสัญลักษณ์ของ “บันได” ซึ่งปรากฏในผลงานในฐานะโครงสร้างเส้นทางการพยายามพัฒนาและการแสวงหาความหมายของมนุษย์ บันไดมิได้เป็นเพียงภาพแทนของการไต่ระดับหรือความก้าวหน้า หากแต่สะท้อนถึงกระบวนการที่ต้องดำเนินซ้ำอย่างต่อเนื่องโดยไม่อาจหยุดลงได้ การก้าวขึ้นในแต่ละขั้นจึงมิได้เกิดขึ้นจากความหวังเพียงอย่างเดียว แต่ยังเป็นความจำเป็นในการคงอยู่ของตนเองภายใต้สภาวะที่ไม่แน่นอนรอบข้าง ขณะเดียวกันพื้นที่เชิงสถาปัตยกรรมที่ปรากฏในผลงานมีบทบาทในการสร้างบรรยากาศของความเว้งว่างและความโดดเดี่ยว อันสะท้อนสภาวะของมนุษย์ที่ต้องเผชิญหน้ากับการดำรงอยู่ของตนเองโดยปราศจากหลักยึดที่แน่นอน ภาพของบันไดที่ทอดยาวและดำเนินซ้ำภายในพื้นที่ดังกล่าว จึงมิใช่เพียงเส้นทางการก้าวไต่ขึ้นหน้า หากแต่เป็นสภาวะของการดำรงอยู่ที่ผู้สร้างไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

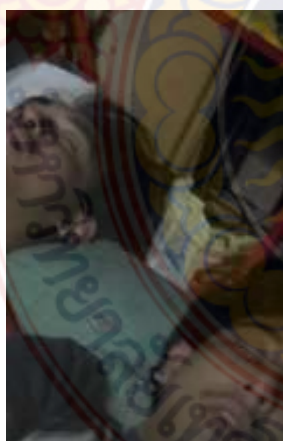
ภาพที่ 1 ภาพหนังสือ *The Myth of Sisyphus* เข้าถึงเมื่อ 24 สิงหาคม 2568

ที่มา : https://dn710009.ca.archive.org/0/items/persepolis_202107

/The%20Myth%20of%20Sisyphus%20-%20Albert%20Camus.pdf

อิทธิพลจากเพื่อน

อิทธิพลจากประสบการณ์การใช้ชีวิตร่วมกับเพื่อนในช่วงการศึกษาระดับมหาวิทยาลัย ซึ่งในระยะแรกผู้สร้างสรรค์และเพื่อนร่วมชั้นได้มีโอกาสเรียนรู้และทำกิจกรรมร่วมกันภายใต้บรรยากาศที่เอื้อต่อการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและการสนับสนุนซึ่งกันและกัน ส่งผลให้เกิดความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม และมีแรงจูงใจในการพัฒนาตนเองไปพร้อมกับผู้อื่น อย่างไรก็ตาม เมื่อบริบทของการเรียนมีความเข้มข้นและมีความท้าทายมากยิ่งขึ้น พบว่าเพื่อนบางส่วนไม่สามารถปรับตัวหรือรับมือกับภาระและความกดดันทางการเรียนได้ ทำให้เกิดการถอยออกจากระบบการศึกษา สถานการณ์ดังกล่าวไม่เพียงแต่ส่งผลต่อบรรยากาศโดยรวมของการเรียนรู้ แต่ยังส่งผลโดยตรงต่อสภาวะทางความคิดและความรู้สึกของผู้สร้างสรรค์ เนื่องจากเป็นสิ่งที่เคยพบเห็นมาแล้วในช่วงการศึกษาระดับก่อนหน้า การเปลี่ยนแปลงของกลุ่มเพื่อนทำให้ผู้สร้างสรรค์เกิดความตระหนักถึงความไม่แน่นอนของเส้นทางการเรียนรู้ และรับรู้ถึงความแตกต่างของแต่ละบุคคลในการเผชิญกับอุปสรรค ส่งผลให้เกิดความรู้สึกทั้งในด้านความรับผิดชอบและแรงกดดันภายในตนเอง รวมถึงความต้องการที่จะก้าวต่อไปและพิสูจน์ศักยภาพของตน แม้จะต้องเผชิญกับสภาวะของการขาดหายของแรงสนับสนุนจากกลุ่มเพื่อน และความรู้สึกโดดเดี่ยวที่เพิ่มมากขึ้นในกระบวนการทำงาน ดังนั้น อิทธิพลจากเพื่อนจึงมิได้เป็นเพียงปัจจัยภายนอกในเชิงสังคมเท่านั้น หากแต่ยังเป็นแรงสะท้อนทางอารมณ์และความคิด ที่มีส่วนหล่อหลอมแนวทางการตีความและการสร้างสรรค์ผลงาน โดยถูกนำมาถ่ายทอดผ่านแนวคิดเกี่ยวกับการพึ่งพา การเปลี่ยนแปลง การสูญเสีย และการพยายามก้าวผ่านข้อจำกัดของตนเองภายใต้บริบทของการเติบโต

ภาพที่ 2 ภาพถ่ายของเพื่อน

ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

ภาพที่ 3 ภาพถ่ายของเพื่อน

ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

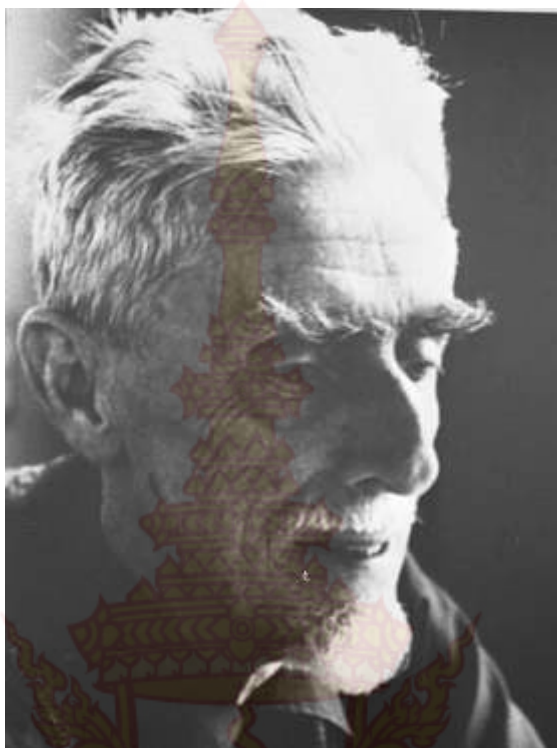
อิทธิพลจากศิลปิน

การสร้างสรรค์ผลงานไม่ว่าจะในด้านใดๆ จำเป็นต้องมีบุคคลตัวอย่างหรือเป้าหมายที่เราอยากจะไปถึง ข้าพเจ้าจึงนำเสนอบุคคลที่เป็นแบบอย่างและต้นแรงบันดาลใจของผลงานของข้าพเจ้าในการศึกษารูปแบบของพื้นที่เชิงสถาปัตยกรรมและโครงสร้างของบันไดที่ปรากฏในผลงาน ผู้สร้างสรรค์ได้รับอิทธิพลจากผลงานของศิลปินกราฟิกชาวดัตช์อย่าง M. C. Escher ซึ่งมีชื่อเสียงจากการนำเสนอพื้นที่ที่มีลักษณะย้อนแย้งและซับซ้อนผ่านภาพพิมพ์

เอ็ม.ซี. เอสเชอร์ (M. C. Escher) เป็นศิลปินกราฟิกชาวดัตช์ มีชีวิตอยู่ระหว่างปี ค.ศ. 1898 – 1972 มีชื่อเสียงจากผลงานภาพพิมพ์ที่สำรวจความเป็นไปได้ของโครงสร้างเชิงพื้นที่ การรับรู้ทางสายตา และภาพลวงตาทางเรขาคณิต ผลงานของเอสเชอร์มักนำเสนอพื้นที่ที่มีโครงสร้างซับซ้อน เช่น บันไดที่เชื่อมต่อกันในลักษณะที่ดูเหมือนจะเป็นไปไม่ได้ หรือสถาปัตยกรรมที่ท้าทายต่อการรับรู้ของมนุษย์

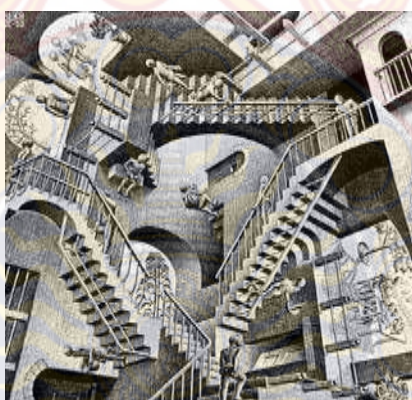
การจัดองค์ประกอบภาพที่ซับซ้อนและการใช้โครงสร้างของสถาปัตยกรรมเป็นองค์ประกอบหลักในผลงานของเอสเชอร์ สร้างบรรยากาศของพื้นที่ที่ไร้จุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุด ซึ่งกระตุ้นให้ผู้ชมตั้งคำถามต่อการรับรู้และความเป็นจริงของพื้นที่ ภาพพิมพ์ของเอสเชอร์จึงไม่ได้เพียงนำเสนอความงดงามทางรูปแบบเท่านั้น แต่ยังสะท้อนแนวคิดเกี่ยวกับความซับซ้อนของโลกและการรับรู้ของมนุษย์

ลักษณะการใช้โครงสร้างของบันไดและพื้นที่สถาปัตยกรรมในผลงานของเอสเชอร์ เป็นสิ่งที่สร้างความประทับใจให้กับข้าพเจ้า โดยเฉพาะแนวทางการใช้โครงสร้างเชิงพื้นที่เพื่อสื่อแนวคิดเชิงนามธรรม แนวคิดดังกล่าวมีอิทธิพลต่อการพัฒนาผลงานของข้าพเจ้าในการใช้สัญลักษณ์ของบันไดและพื้นที่สถาปัตยกรรมเพื่อสะท้อนกระบวนการพัฒนา ความซับซ้อนของความคิด และสภาวะของมนุษย์ภายใต้แรงกดดันของการดำรงอยู่

ภาพที่ 4 ภาพถ่ายของ เอ็ม.ซี. เอสเชอร์ เข้าถึงเมื่อ 7 มีนาคม 2026

ที่มา : https://en.wikipedia.org/wiki/M._C._Escher#/media/File:Maurits_Cornelis_Escher.jpg

ภาพที่ 5 ภาพผลงานของ เอ็ม.ซี. เอสเชอร์ เข้าถึงเมื่อ 8 เมษายน 2025

ชื่อผลงาน : Takiyasha the Witch and the Skeleton Spectre

เทคนิค : woodblock print

ขนาด : 50 x 92.5 cm

ที่มา : https://en.wikipedia.org/wiki/M._C._Escher#/media/File:Maurits_Cornelis_Escher.jpg

ฮิเอโรนีมัส บอสช์ (Hieronymus Bosch) ฮิเอโรนีมัส บอสช์ เป็นจิตรกรชาวเนเธอร์แลนด์ ในช่วงปลายยุคกลาง มีชีวิตอยู่ระหว่างปี ค.ศ. 1450 – 1516 ผลงานของบอสช์มีความโดดเด่นในด้านการใช้สัญลักษณ์และภาพจินตนาการที่สะท้อนสภาวะทางศีลธรรมและจิตใจของมนุษย์ ภาพเขียนจำนวนมากของเขามักเกี่ยวข้องกับประเด็นทางศาสนา โดยนำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับบาป ความเสื่อมทางศีลธรรม และผลลัพธ์ของการกระทำของมนุษย์ผ่านภาพของสิ่งมีชีวิตเหนือจริง เช่น ปีศาจหรือสิ่งมีชีวิตลูกผสมระหว่างมนุษย์และสัตว์

ลักษณะการใช้สัญลักษณ์และการสร้างโลกจินตนาการที่เต็มไปด้วยความหมายเชิงนามธรรม ในผลงานของบอสช์ เป็นสิ่งที่ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกหลงใหลในแนวทางการสร้างสรรค์ของศิลปินผู้นี้ การถ่ายทอดแนวคิดผ่านสัญลักษณ์และภาพที่ไม่ได้มุ่งเน้นเพียงความงามทางรูปแบบ แต่ยังสะท้อนมิติทางความคิดและสภาวะของมนุษย์ เป็นแนวทางที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนางานศิลปะของข้าพเจ้า โดยเฉพาะความตั้งใจที่จะใช้สัญลักษณ์และองค์ประกอบภาพในการเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับมนุษย์และประสบการณ์ชีวิตในมุมมองของตนเอง

ภาพที่ 6 ภาพเหมือนของ ฮิเอโรนีมัส บอสช์
ที่มา : https://th.wikipedia.org/wiki/ฮิเอโรนีมัส_โบส

ภาพที่ 7 ภาพผลงานของ ฮีเยโรนีมัส บอสซ์ เข้าถึงเมื่อ 8 เมษายน 2025

ชื่อผลงาน : The Garden of Earthly Delights

เทคนิค : สีน้ำมัน

ขนาด : 220 x 386 cm

ที่มา : https://th.wikipedia.org/wiki/ฮีเยโรนีมัส_บอส

ฟรานซิส เบคอน (Francis Bacon) ฟรานซิส เบคอน (Francis Bacon) เป็นจิตรกรชาวอังกฤษเชื้อสายไอริชที่มีชื่อเสียงจากการถ่ายทอดสภาวะทางจิตใจของมนุษย์ผ่านภาพที่บิดเบี้ยวและเต็มไปด้วยความรุนแรงทางอารมณ์ ผลงานของเขามักสะท้อนความเปราะบาง ความทุกข์ และความโดดเดี่ยวของมนุษย์ ซึ่งแสดงออกผ่านรูปทรงของร่างกายที่ถูกบิดเบือนและบรรยากาศของภาพที่กดดันและตึงเครียด แนวทางการนำเสนออารมณ์และสภาวะภายในของมนุษย์ในผลงานของเบคอนเป็นสิ่งที่สร้างความประทับใจให้กับข้าพเจ้า และมีอิทธิพลต่อแนวคิดในการถ่ายทอดสภาวะทางจิตใจ ความกดดัน และความสับสนภายในของมนุษย์ผ่านองค์ประกอบและบรรยากาศของภาพในการสร้างสรรค์ผลงานของข้าพเจ้า

ผลงานของฟรานซิส เบคอน มีลักษณะเด่นในการถ่ายทอดสภาวะทางจิตใจของมนุษย์ผ่านภาพที่บิดเบี้ยวและเต็มไปด้วยความรุนแรงทางอารมณ์ ซึ่งสะท้อนความทุกข์ ความโดดเดี่ยว และความเปราะบางของการดำรงอยู่ แนวทางดังกล่าวมีอิทธิพลต่อการพัฒนาผลงานของข้าพเจ้าในการสื่อถึงสภาวะภายในของมนุษย์

ภาพที่ 8 ภาพถ่าย ฟรานซิส เบคอน
ที่มา : https://th.wikipedia.org/wiki/ฟรานซิส_เบคอน

ภาพที่ 9 ภาพผลงาน ฟรานซิส เบคอน

ชื่อผลงาน : Study after Velázquez's Portrait of Pope Innocent X

เทคนิค : painting

ขนาด : 153 x 118 (cm)

ที่มา : https://th.wikipedia.org/wiki/ฟรานซิส_เบคอน

แนวคิดของผลงานชุดนี้เกิดจากการนำมุมมองทางปรัชญาเกี่ยวกับการดำรงอยู่ของมนุษย์มา ผสมผสานกับประสบการณ์ชีวิตส่วนตัว โดยได้รับอิทธิพลจากแนวคิดอัตถิภาวนิยม (Existentialism) ของ Jean-Paul Sartre และ Søren Kierkegaard ที่มองว่ามนุษย์ต้องเผชิญกับความไม่แน่นอน ความคลุมเครือ และความไม่สมบูรณ์ของชีวิตอยู่เสมอ การแสวงหาความหมายจึงไม่ใช่สิ่งที่มีคำตอบตายตัว แต่เป็นกระบวนการที่แต่ละคนต้องสร้างขึ้นด้วยตนเองผ่านการตัดสินใจ การลงมือกระทำ และการยอมรับผลลัพธ์ที่ตามมา แม้บางครั้งเส้นทางดังกล่าวจะเต็มไปด้วยความลังเล ความกลัว หรือความรู้สึกว่าตนเองกำลังก้าวไปโดยไม่รู้ปลายทางที่แท้จริงก็ตาม ผู้สร้างสรรค์ได้นำแนวคิดนี้มา เชื่อมโยงกับประสบการณ์ภายในของตนเอง โดยตั้งคำถามต่อการพัฒนาตนเองว่าแท้จริงแล้วเป็น “การก้าวไปข้างหน้า” หรือเป็นเพียง “การเคลื่อนไหวซ้ำภายในกรอบเดิม” ที่ตนสร้างขึ้น ความรู้สึกของการพยายามพัฒนาแต่ยังคงติดอยู่กับรูปแบบความคิดเดิม ความสับสนระหว่างความก้าวหน้ากับการวนซ้ำ และความไม่มั่นใจต่อจุดหมายปลายทาง ล้วนกลายเป็นแรงผลักดันสำคัญในการสร้างผลงานชิ้นนี้ การตั้งคำถามดังกล่าวไม่เพียงสะท้อนสถานะส่วนบุคคล แต่ยังเป็นประเด็นร่วมสมัยที่มนุษย์จำนวนมากต้องเผชิญในสังคมปัจจุบัน ในด้านรูปแบบทางทัศนศิลป์ ผู้สร้างสรรค์เลือกนำแรงบันดาลใจจากโครงสร้างพื้นที่และความซับซ้อนเชิงภาพของผลงาน M. C. Escher มาใช้ โดยเฉพาะแนวคิดเรื่องพื้นที่ที่ขัดแย้งกันเอง บันไดที่ดูเหมือนนำไปสู่จุดหมายแต่กลับวนซ้ำอย่างไม่มีที่สิ้นสุด และสถาปัตยกรรมที่ไม่สามารถเกิดขึ้นได้จริงในโลกความเป็นจริง ลักษณะดังกล่าวช่วยสร้างภาพแทนของความรู้สึก “พยายามไปข้างหน้าแต่ยังอยู่ที่เดิม” ได้อย่างชัดเจน บันไดจึงไม่ได้เป็นเพียงองค์ประกอบทางรูปทรง แต่กลายเป็นสัญลักษณ์ของความหวัง ความพยายาม และความไม่แน่นอนที่ดำรงอยู่พร้อมกัน การผสมผสานระหว่างแนวคิดเชิงปรัชญาและรูปแบบเชิงโครงสร้างนี้ ทำให้พื้นที่ในผลงานมีบทบาทมากกว่าการเป็นฉากหลัง แต่เป็นพื้นที่ทางจิตใจที่สะท้อนภาวะภายในของมนุษย์ ทั้งความอัดอัด ความคาดหวัง ความพยายามหลุดพ้น และความย้อนแย้งของการใช้ชีวิต การดำรงอยู่ในพื้นที่ที่ไม่มีทางออกชัดเจนจึงเปรียบเสมือนการดำรงอยู่ของมนุษย์ในโลกจริง ที่ต้องตัดสินใจและก้าวต่อไปแม้ไม่อาจมั่นใจได้ว่าปลายทางนั้นมีอยู่จริงหรือไม่

บันไดจึงกลายเป็นสัญลักษณ์สำคัญในผลงาน ไม่ใช่เพียงในฐานะองค์ประกอบทางสถาปัตยกรรม แต่เป็นตัวแทนของความหวัง ความพยายาม และการแสวงหาทางออก บันไดโดยทั่วไป มักถูกมองว่าเป็นทางเชื่อมจากจุดหนึ่งไปสู่อีกจุดหนึ่ง เป็นสัญลักษณ์ของการยกระดับ การเติบโต และความก้าวหน้า แต่เมื่อถูกนำมาอยู่ในโครงสร้างที่วนซ้ำและไร้จุดสิ้นสุด ความหมายดังกล่าวกลับถูกตั้งคำถามใหม่ว่า การปีนขึ้นไปนั้นนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงจริงหรือไม่ หรือเป็นเพียงภาพลวงของความก้าวหน้าที่ทำให้มนุษย์ยังคงเคลื่อนไหวโดยไม่เคยไปถึงจุดหมาย

พื้นที่ภายในผลงานจึงไม่ใช่เพียงฉากหลังทางกายภาพ แต่เป็นพื้นที่ทางจิตใจที่สะท้อนสภาวะภายในของมนุษย์ ทั้งความอึดอัด ความกดดัน ความหวัง และความย้อนแย้งของการดำรงชีวิต โครงสร้างที่ซับซ้อนและไม่สามารถหาทางออกได้ง่าย เปรียบเสมือนความคิดที่วนซ้ำอยู่ภายในจิตใจ ซึ่งบางครั้งกลายเป็นกรงที่มนุษย์สร้างขึ้นเองโดยไม่รู้ตัว การอยู่ภายในพื้นที่เช่นนี้จึงสะท้อนความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับความคิดของตนเอง ที่แม้ต้องการหลุดพ้น แต่ก็ยังผูกพันอยู่กับสิ่งเดิมอย่างแยกไม่ออก

นอกจากนี้ การเลือกใช้พื้นที่ที่ดูไม่มั่นคง ยังช่วยสร้างความรู้สึกรังเกียจของความไม่แน่นอน ซึ่งเป็นแก่นสำคัญของแนวคิดอัตถิภาวนิยม มนุษย์ไม่สามารถมองเห็นอนาคตได้อย่างชัดเจน ไม่อาจรับประกันได้ว่าการตัดสินใจในปัจจุบันจะนำไปสู่ผลลัพธ์ที่ถูกต้อง แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังจำเป็นต้องเลือกและก้าวต่อไป การไม่มีคำตอบที่แน่นอนจึงไม่ใช่ความล้มเหลว หากแต่เป็นสภาวะธรรมชาติของการมีชีวิตอยู่ ผลงานชิ้นนี้จึงไม่ได้มุ่งเสนอคำตอบ หากแต่มุ่งเปิดพื้นที่ให้เกิดการตั้งคำถาม และยอมรับความไม่สมบูรณ์นั้นในฐานะส่วนหนึ่งของการดำรงอยู่ ในเชิงกระบวนการสร้างสรรค์ ผลงานชิ้นนี้ยังเป็นการสำรวจตนเองของผู้สร้างสรรค์ผ่านภาษาทางทัศนศิลป์ การจัดวางองค์ประกอบที่ซับซ้อน การใช้จังหวะของเส้น และการสร้างพื้นที่ที่มีความซ้อนทับกัน ล้วนเป็นการถ่ายทอดความคิดที่ไม่สามารถอธิบายได้อย่างตรงไปตรงมา ศิลปะจึงทำหน้าที่เป็นพื้นที่กลางระหว่างความรู้สึกภายในกับการรับรู้ภายนอก เป็นเครื่องมือที่ช่วยให้ความสับสน ความกดดัน และคำถามที่ไม่สามารถพูดออกมา กลายเป็นสิ่งที่มองเห็นและรับรู้ได้ ดังนั้น ผลงานชุดนี้จึงไม่ใช่เพียงการนำเสนอภาพของบันไดหรือโครงสร้างที่ซับซ้อน แต่เป็นการสะท้อนสภาวะของมนุษย์ที่ยังคงพยายามก้าวต่อไปท่ามกลางความไม่แน่นอน เป็นการตั้งคำถามต่อความหมายของการพัฒนา การเติบโต และการดำรงอยู่ ว่าบางครั้งสิ่งที่เราเรียกว่า “การเดินหน้า” อาจไม่ได้หมายถึงการไปถึงปลายทาง แต่อาจเป็นเพียงการยืนยันว่า เรายังคงเลือกที่จะก้าวต่อไป แม้จะ unsure ว่าปลายทางนั้นมีอยู่จริงหรือไม่ก็ตาม

บทที่ 3

ขั้นตอนและกระบวนการสร้างสรรค์

ผลงานศิลปนิพนธ์ชุดนี้ ข้าพเจ้าได้สร้างสรรค์ขึ้นจากความรู้สึกและประสบการณ์ที่มีต่อครอบครัวและสังคมรอบข้าง ซึ่งสภาพแวดล้อมและความสัมพันธ์ดังกล่าวได้ส่งผลโดยตรงต่อกระบวนการพัฒนาตนเองของข้าพเจ้า จากการพยายามแสวงหาความหมายบางอย่างในชีวิต ทำให้ตระหนักว่าการเติบโตเป็นกระบวนการที่ถูกหล่อหลอม บิดเปื้อน และกำหนดโดยความสัมพันธ์ ความคาดหวัง และแรงกดดันจากบริบทโดยรอบ ซึ่งกลายเป็นพื้นฐานสำคัญในการพัฒนาแนวคิดและการสร้างสรรค์ผลงานชุดนี้

ขั้นตอนประมวลความคิดที่มาจากแนวคิดและแรงบันดาลใจ

ข้าพเจ้าจึงมองเห็นความสำคัญของความสัมพันธ์ระหว่างตนเองกับผู้คนรอบข้าง ซึ่งในหลายครั้งเต็มไปด้วยความขัดแย้ง ทั้งที่เกิดจากพฤติกรรมของตนเองและจากผู้อื่น ความสัมพันธ์เหล่านี้ส่งผลต่อมุมมอง ความรู้สึก และกระบวนการพัฒนาตนเองอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ กระบวนการเก็บข้อมูลของผลงานชุดนี้จึงเกิดจากการรับรู้ผ่านประสบการณ์ตรง ความรู้สึกส่วนตัว รวมถึงสิ่งที่พบเจอ ไม่ว่าจะเป็นครอบครัว สังคม สภาพแวดล้อมในการทำงาน สื่อข่าว และสื่อสังคมออนไลน์ ซึ่งล้วนเป็นปัจจัยที่หล่อหลอมความคิดและทัศนคติของข้าพเจ้า ในด้านการสร้างภาพ ข้าพเจ้าเลือกใช้ลักษณะของสถาปัตยกรรมและสิ่งปลูกสร้างที่มีอยู่จริงเป็นจุดตั้งต้น ก่อนนำมาผ่านกระบวนการบิดเบือนทั้งด้วยการแปลงผ่านโปรแกรมและด้วยลายเส้นของตนเอง เพื่อให้พื้นที่เหล่านั้นเกิดสภาวะที่ไม่เป็นปกติ เปรียบเสมือนการสะท้อนความรู้สึกภายในที่สับสนและไม่มั่นคง นอกจากนี้ ยังมีการใช้วิธีการตัดทอน ตัดต่อ และซ้อนทับองค์ประกอบของภาพ เช่น การนำโครงสร้างหลายส่วนมาประกอบรวมกัน หรือการลดทอนรายละเอียดบางส่วนให้กลายเป็นพื้นที่ทึบหรือเงาดำ เพื่อสร้างความรู้สึกกดดัน อึดอัด และคลุมเครือในเชิงการรับรู้กระบวนการทั้งหมดนี้นำไปสู่การสร้างสรรค์ผลงานศิลปนิพนธ์ชุดนี้ เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในตั้งคำถามต่อสภาวะภายในจิตใจของตนเอง ว่าเหตุใดจึงเกิดมุมมองหรือความรู้สึกต่อผู้คนรอบข้างในลักษณะเช่นนี้ ซึ่งในขณะเดียวกัน สภาวะดังกล่าวอาจไม่ได้เกิดขึ้นเฉพาะตัวข้าพเจ้าเท่านั้น แต่ยังอาจเป็นประสบการณ์ร่วมของบุคคลอื่นได้เช่นกัน

ขั้นตอนการประมวลความคิดที่แสดงออกทางรูปธรรม

ด้านเนื้อหา ผลงานชุดนี้เกิดจากประสบการณ์ตรงของข้าพเจ้าเองที่อยู่ท่ามกลางความสัมพันธ์ระหว่างตนเองกับผู้รอบข้าง ทั้งครอบครัวและบุคคลที่มีบทบาทต่อการใช้ชีวิต ซึ่งมีส่วนสำคัญต่อทิศทางการก้าวเดินและการพัฒนาตนเอง ข้าพเจ้ามองว่าการเติบโตไม่ได้เกิดขึ้นอย่างเป็นเส้นตรง หากแต่เป็นกระบวนการที่เต็มไปด้วยความสับสน การลองผิดลองถูก และคำถามต่อสิ่งที่ตนเองกำลังมุ่งไปหา

เนื้อหาของผลงานจึงเป็นการสะท้อนสภาวะของการพยายามก้าวไปข้างหน้า ภายใต้แรงผลักดัน ความคาดหวัง และความผูกพันกับผู้รอบข้าง ซึ่งบางครั้งการเดินทางนั้นไม่ได้เป็นเพียงของตนเองเพียงคนเดียว แต่ยังพัวพันกับเส้นทางของผู้อื่นที่เข้ามามีส่วนร่วมโดยไม่อาจแยกออกจากกันได้

ด้านรูปแบบ ผลงานนำเสนอผ่านภาพของพื้นที่และสิ่งปลูกสร้างที่ถูกดัดแปลงให้มีลักษณะบิดเบี้ยว ซ้อนทับ และไม่มั่นคง เพื่อสร้างบรรยากาศของพื้นที่ที่ยากต่อการรับรู้และไม่สามารถระบุทิศทางได้อย่างชัดเจน “บันได” ถูกใช้เป็นสัญลักษณ์หลักของผลงาน โดยแทนเส้นทางของการก้าวเดิน การตัดสินใจ และความพยายามในการพัฒนาตนเอง บันไดในผลงานไม่ได้มีลักษณะเป็นทางขึ้นที่ชัดเจน หากแต่ปรากฏในรูปแบบที่เชื่อมต่อกันอย่างซับซ้อน บางส่วนไร้จุดเริ่มต้นหรือจุดสิ้นสุด ทำให้เกิดความรู้สึกของการปีนป่ายที่ไม่สิ้นสุด ลักษณะของบันไดที่ซับซ้อนและแยกออกเป็นหลายทิศทางสะท้อนถึงเส้นทางชีวิตที่ไม่ได้มีเพียงทางเดียว แต่เต็มไปด้วยทางเลือก ความไม่แน่นอน และการทับซ้อนกันของเป้าหมายระหว่างตนเองกับผู้อื่น พื้นที่โดยรวมจึงกลายเป็นภาพแทนของสภาวะที่ข้าพเจ้ากำลังเผชิญ คือการพยายามก้าวไปข้างหน้าในพื้นที่ที่ไม่มั่นคง และไม่อาจแน่ใจได้ว่าสิ่งที่กำลังปีนขึ้นไปนั้นคือ “ความสำเร็จของตนเอง” หรือเป็นเพียงเส้นทางที่ถูกสร้างขึ้นจากความสัมพันธ์กับคนรอบข้าง

การพัฒนาการสร้างสรรค์ผลงานก่อนศิลปินพนธ์
ผลงานก่อนศิลปินพนธ์ ชั้นที่ 1

ภาพที่ 10 ผลงานก่อนศิลปินพนธ์ ชั้นที่ 1

ผลงานชื่อ : Step Off You

เทคนิค : Etching

ขนาด : 50 x 70 cm.

ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

ผลงานก่อนศิลปนิพนธ์ ชั้นที่ 2

ภาพที่ 11 ผลงานก่อนศิลปนิพนธ์ ชั้นที่ 2

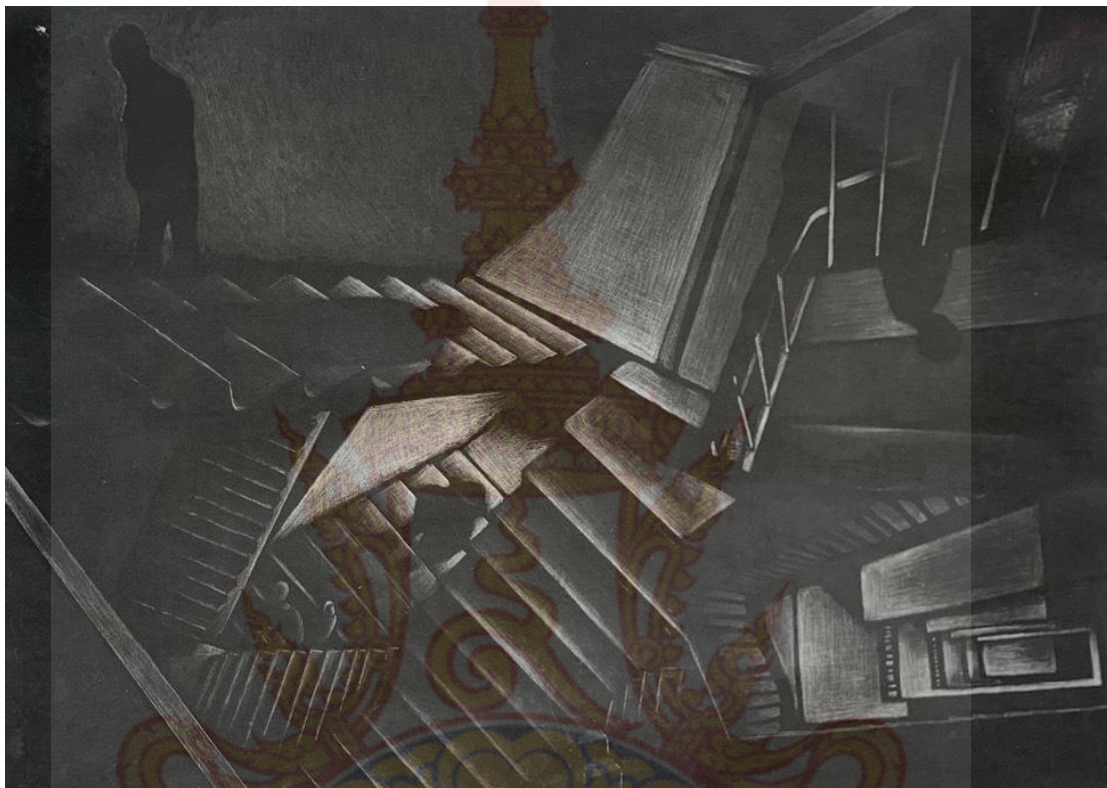
ผลงานชื่อ : Step Of Truth

เทคนิค : Etching

ขนาด : 50 x 70 cm.

ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

ผลงานก่อนศิลปินพนธ์ ชั้นที่ 3

ภาพที่ 12 ผลงานก่อนศิลปินพนธ์ ชั้นที่ 3

ผลงานชื่อ : Step Of Who?

เทคนิค : Etching

ขนาด : 50 x 70 cm.

ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

ผลงานก่อนศิลปินพนธ์ ชั้นที่ 4

ภาพที่ 12 ผลงานก่อนศิลปินพนธ์ ชั้นที่ 4

ผลงานชื่อ : Step Of Me

เทคนิค : Etching

ขนาด : 50 x 70 cm.

ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

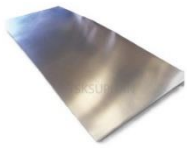
ขั้นตอนการสร้างสรรค์ผลงาน กระบวนการภาพพิมพ์โลหะ

วัสดุ

1. แผ่นโลหะสังกะสี (Zinc plate)
2. วานิชดำ (Varnish)
3. กรดดินประสิว (Nitric acid)
4. น้ำมันสน (Turpentine)
5. ทินเนอร์ (Thinner)
6. ผงเลือดมังกร (Rosin Powder)
7. อ่างกัดกรด (Etching bath)
8. หมึกพิมพ์ (Etching Ink)
9. น้ำยาล้างจาน (Stain remover)
10. เศษผ้า (Remnant of cloth)
11. กระดาษบุรูป (Newsprint)
12. การดาษพิมพ์ (Etching paper (Fabriano))
13. เหล็กชุด (Needle)
14. คัตเตอร์ (Cutter)
15. ดินสอไข (Crayon Pencil)
16. แปรงทาสี-พู่กัน (Paintbrush)
17. แท่นพิมพ์ (Printing press)
18. สเปรย์ (Spray plant)
19. เกรียง (Trowel)
20. กระดาษลอกลาย (Tracing paper)
21. ยางปาด (Squeegee)
22. เกลือ (Salt)
23. ซีอิ๊วดำ (Dark soy sauce)
24. น้ำส้มสายชู (Vinegar)
25. ไดร์เป่าผม (Hair dryer)

26. แป้ง (Powder)
27. แปรงปัดไซ (Wax brush)

 1. แผ่นโลหะสังกะสี	 2. วานิชดำ
 3. กรดดินประสิว	 4. น้ำมันสน
 5. ทินเนอร์	 6. ผงเลือดมังกร
 7. หมึกพิมพ์	 8. อ่างแช่กรด

ภาพที่ 14 รูปภาพวัสดุ
ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

 9. น้ำยาล้างจาน	 10. เศษผ้า
 11. กระดาษบุรูป	 12. กระดาษพิมพ์
 13. เหล็กชุด – สร้างร่องรอย	 14. ดินสอไข
 15. แปรง – พู่กัน	 16. คัตเตอร์

ภาพที่ 15 รูปภาพวัสดุ
ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

 17. แท่นพิมพ์	 18. สเปรย์
 19. เกรียง	 20. กระดาษลอกลาย
 21. ยางปาดสกรีน	 22. เกลือ
 23. สีอ้วดำ	 24. น้ำสม

ภาพที่ 16 รูปภาพวัสดุ

ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

25. เครื่องเป่าลมร้อน

26. แป้ง

27. แปรงปัดไซ

ภาพที่ 17 รูปภาพวัสดุ
ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

การสร้างสรรค์แบบร่าง

การรวบรวมข้อมูล ข้าพเจ้ารวบรวมข้อมูลจากประสบการณ์ตรงของตนเองเป็นหลัก โดยเฉพาะความสัมพันธ์ระหว่างตนเองกับผู้คนรอบข้าง ไม่ว่าจะเป็นครอบครัวหรือบุคคลที่มีบทบาทต่อการใช้ชีวิต ซึ่งมีผลต่อทิศทางการก้าวเดินและการตัดสินใจในแต่ละช่วงเวลา

นอกจากนี้ ยังมีการสังเกตสภาพแวดล้อมรอบตัว รวมถึงเรื่องราวที่พบเห็นจากสื่อและสังคม เพื่อนำมาทำความเข้าใจถึงความหลากหลายของเส้นทางชีวิตที่แต่ละคนต้องเผชิญ ทั้งในแง่ของความคาดหวัง ความกดดัน และความไม่แน่นอน ข้อมูลทั้งหมดถูกนำมาสรุปและแปลงเป็นภาพร่าง (Sketch) โดยใช้รูปแบบของสิ่งปลูกสร้างและ “บันได” เป็นองค์ประกอบหลัก เพื่อแทนเส้นทางของการก้าวเดินที่ซับซ้อน ไม่เป็นเส้นตรง และยากต่อการระบุจุดหมายอย่างชัดเจน เปรียบเสมือนสถานะของมนุษย์ที่กำลังพยายามปีนป่ายไปในเส้นทางของตนเอง ท่ามกลางปัจจัยที่ไม่อาจควบคุมได้ทั้งหมด

เทคนิควิธีการสร้างสรรค์ เมื่อได้ภาพร่าง ข้าพเจ้าจึงนำมาพัฒนาต่อโดยมุ่งเน้นการถ่ายทอดบรรยากาศของพื้นที่และความรู้สึกภายใน ผ่านการบิดเบือนและซ้อนทับของโครงสร้างสถาปัตยกรรม เพื่อให้เกิดความรู้สึกไม่มั่นคง สับสน และกดดันในเชิงการรับรู้ ในกระบวนการนี้ ข้าพเจ้าได้ศึกษารูปแบบและแนวทางจากศิลปินที่สนใจ เพื่อนำมาปรับใช้ในการพัฒนาองค์ประกอบภาพและภาษาทางทัศนศิลป์ของตนเอง โดยเน้นการจัดวางบันไดในลักษณะที่เชื่อมต่อกันอย่างไม่แน่นอน บางส่วนไร้จุดเริ่มต้นหรือจุดสิ้นสุด เพื่อสร้างภาพของการเคลื่อนไหวที่ไม่สิ้นสุด ผลงานถูกถ่ายทอดผ่านเทคนิคภาพพิมพ์โลหะ (Etching) โดยให้ความสำคัญกับน้ำหนักของเส้น รายละเอียด และพื้นผิว เพื่อสร้างมิติของพื้นที่และเสริมความรู้สึกของความลึก ความหนัก และแรงกดดัน ซึ่งช่วยขบขันแนวคิดเกี่ยวกับเส้นทางชีวิตและสถานะภายในที่ผลงานต้องการสื่อสาร

ภาพที่ 18 รูปภาพร่างศิลปนิพนธ์ ชั้นที่ 1

ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

ภาพที่ 19 รูปภาพร่างศิลปนิพนธ์ ชั้นที่ 2

ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

ภาพที่ 20 รูปภาพร่างศิลปนิพนธ์ ชั้นที่ 3

ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

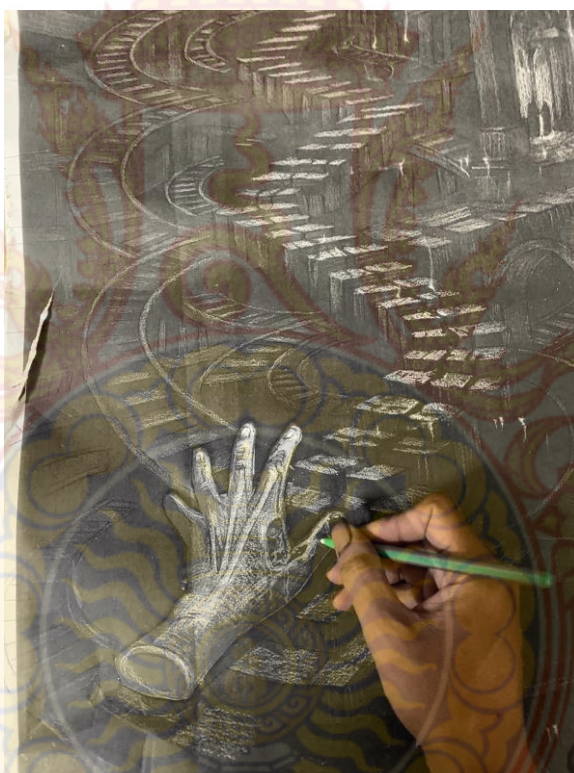

ภาพที่ 21 รูปภาพร่างศิลปนิพนธ์ ชั้นที่ 4

ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

ขั้นตอนการขยายภาพร่าง

ในส่วนของขั้นตอนการขยายภาพร่าง เริ่มต้นจากการวัดขนาดแบบภาพร่างเพื่อหาขนาดที่จะ นำไปขยายตามขนาดของแม่พิมพ์ เมื่อได้ขนาดของภาพแล้วนำแบบไปที่ร้านขยายแบบ หลังจากได้ แบบขยายแล้วนำแบบขยายมาลอกลายลงแม่พิมพ์ในขั้นตอนต่อไป ขั้นตอนการลอกลายลงบนแม่พิมพ์ ในขั้นตอนของการลอกลาย เนื่องจากการขยายแบบจะต้องกลับด้าน ลอกลายลงแม่พิมพ์ต้องมีการทาวานิชดำลงบนหน้าแผ่นโลหะเสียก่อน เพื่อให้ความแตกต่างจากแบบขยายติดลงบนหน้าแม่พิมพ์ หลังจากลอกลายลงบนแม่พิมพ์เสร็จแล้ว เมื่อนำแบบขยายออกจะเห็นเส้นที่ลอกลายไว้ ขึ้นบนหน้าแม่พิมพ์เสร็จแล้วสามารถเริ่มกระบวนการถัดไปได้

ภาพที่ 22 ภาพขั้นตอนการคัดลอกโครงลายเส้น

ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

ขั้นตอนการสร้างแม่พิมพ์เทคนิคภาพพิมพ์ร่องลึก

ข้าพเจ้าถ่ายทอดผลงานผ่านเทคนิคภาพพิมพ์โลหะ (Etching) เพื่อแสดงถึงความคิดของข้าพเจ้าผ่านกระบวนการและเทคนิคต่างๆ เพื่อให้เกิดการสร้างสรรคผลงานตามแบบของตัวข้าพเจ้าบรรลุตามแนวคิดทางงานศิลปะ

1. ขั้นตอนการสร้างแม่พิมพ์

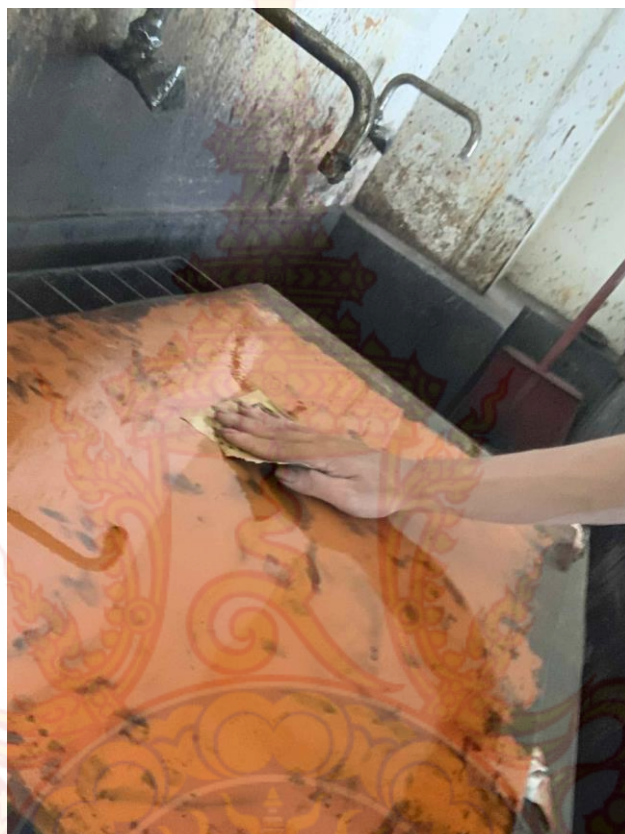
1. การสร้างค่าน้ำหนักลงบนแม่พิมพ์

1.1 นำภาพร่าง ที่ต้องการ ถ่ายเอกสารขยายพร้อมกลับด้านแบบให้ได้ตามขนาดจริง

1.2 นำแผ่นสังกะสี (เพลท) มาผ่านการขัดกระดาษทรายน้ำด้วยเบอร์ 1500 และ 2000 ล้างทำความสะอาดด้วยน้ำและน้ำยาล้างจาน ผ่านการช้บน้ำให้แห้งสนิท และจึงเคลือบด้วยวานิชดำผสมกับน้ำมันสนและทินเนอร์ให้เจือจางทั่วทั้งแผ่นเพลท ทิ้งไว้จนแห้งสนิท จากนั้นนำแบบภาพร่างที่ขยายกลับด้านมาวางทาบบลงบนแผ่นเพลทเพื่อร่างภาพลงไป

1.3 หลังจากลอกลายลงบนแม่พิมพ์แล้ว ถัดมาเป็นการสร้างลายเส้น โดยการใช้ปากกาหัวทื่อ ชีดตามเส้นแบบที่ลอกลายมา หรือที่เรียกว่าเทคนิคการ Hard ground หลังจาก Hard ground ตาม เส้นเสร็จแล้ว นำแม่พิมพ์ไปแช่ในอ่างที่มีการผสมกรดไนตริก ในอัตราส่วน 1:30 (กรดไนตริก 1 แก้ว ต่อ น้ำ 30 แก้ว) โดยการควบคุมระยะเวลาในการกัดกรดการ Hard ground เป็น 3 ระดับ ได้แก่ 5 นาที 10 นาที และ 15 นาที

1.4 การสร้างค่าน้ำหนักด้วยกรรมวิธี Aquatint เพื่อสร้างน้ำหนักแสงและเงา ให้เกิดในผลงาน โดยการนำผงเลือดมังกร (Dragon Blood) มาตำให้ละเอียดใช้ผ้ากรองเอาฝุ่นที่ละเอียด แล้วเปิดเครื่องปั๊มลมที่เชื่อมต่อกับท่อลมภายในตู้ท่อลมนี้จะทำให้ลมสามารถ กระจายฝุ่น ได้ทั่วทั้งตู้ เพื่อให้ผงเลือดมังกร ลอยอบอวลในตู้ได้อย่างสม่ำเสมอ รอระยะเวลา ประมาณ 20 วินาทีเพื่อให้ผงเลือดมังกรที่ตัวลงอย่างสม่ำเสมอ จึงนำเพลททองเหลืองที่ทำ ภาพร่างไว้ตอนต้น มาใส่ในตู้ให้ผงเลือดมังกรตกลงมาเกาะหน้าเพลท ขั้นตอนนี้จะทิ้งเพลท ไว้ในตู้ 15 นาทีทำขั้นตอนนี้ประมาณ 3-4 รอบ เพื่อให้ผงเลือดมังกรเกาะหน้าเพลท พอประมาณ จากนั้นทำแม่พิมพ์ให้ร้อน เพื่อให้ฝุ่นผงเลือดมังกรหลอมละลายติดเป็นพื้น แม่พิมพ์

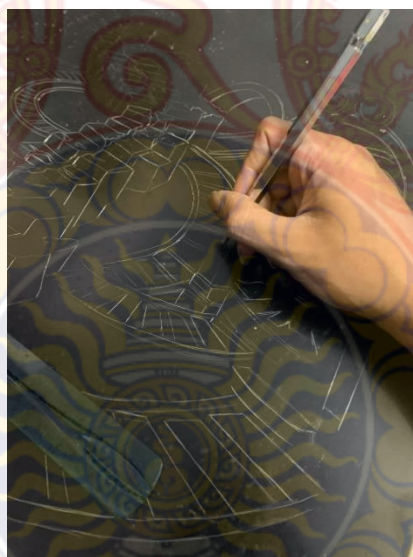
ภาพที่ 23 ขั้นตอนการขัดแผ่นสังกะสีให้สะอาด

ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

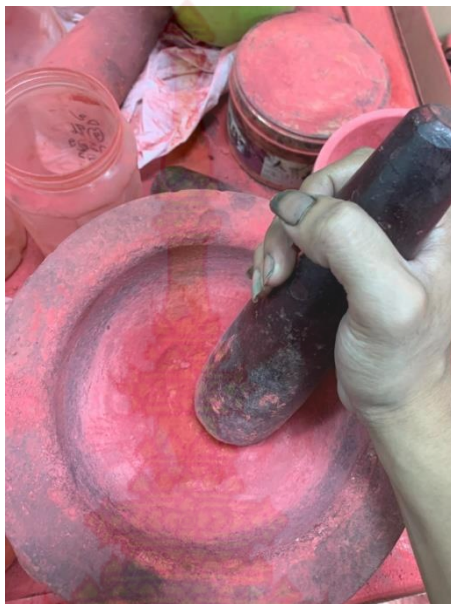
ภาพที่ 24 ภาพทาวานิชดำเคลือบแผ่นโลหะสังกะสี

ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

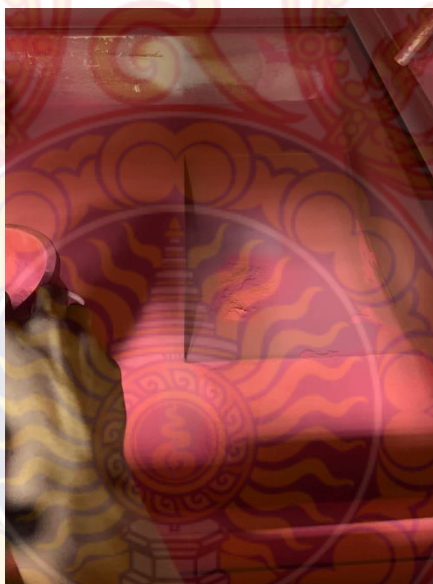
ภาพที่ 25 คัดลอกแบบลงแม่พิมพ์โลหะ

ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

ภาพที่ 26 ตำผงเลือดมังกรมาใส่ตุ้โรย

ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

ภาพที่ 27 นำผงเลือดมังกรเข้าตุ้โรย

ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

ภาพที่ 28 หลังแม่พิมพ์เข้าตู้

ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

ภาพที่ 29 แม่พิมพ์ที่โรยและอย่างผงม้งกร

ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

การสร้างค่าน้ำหนักด้วยการเขียนดินสอไข เริ่มจากเขียนน้ำหนักอ่อนสุด จนกระทั่งถึงน้ำหนักที่ดำสนิท ผ่านขั้นตอนในการสร้างน้ำหนักตามระยะเวลาการกัฏกรด ตามตารางดังนี้

2. ขั้นตอนแสดงเวลาในการกัฏกรดแม่พิมพ์

กรตไนตริกที่ผสมในอัตราส่วน 1:40 (กรตไนตริก 1 แก้ว ต่อ น้ำ 40 แก้ว โดยเพิ่มจากถังเดิมที่ผสมจาก hard – ground อีก 10 แก้ว)

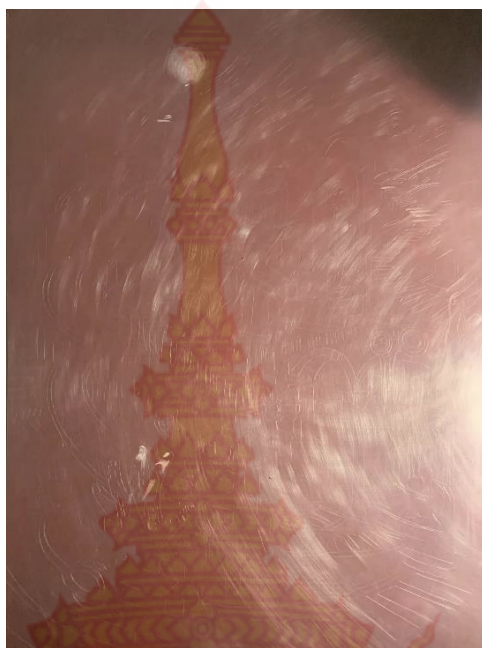
ครั้งที่	วินาที/นาที่	เวลารวมในแต่ละการกัฏกรด
1	3 วิ	3 วิ
2	5 วิ	8 วิ
3	2 วิ	10 วิ
4	15 วิ	25 วิ
5	10 วิ	35 วิ
6	15 วิ	50 วิ
7	25 วิ	1.15 นาที
8	30 วิ	1.45 นาที
9	40 วิ	2.25 นาที
10	1 นาที	3.25 นาที
11	2 นาที	5.25 นาที
12	4 นาที	9.25 นาที
13	4 นาที	13.25 นาที

2.1 ขั้นตอนการเขียนแม่พิมพ์ หลังจากที่เราได้เลือกแม่พิมพ์และทำการย้อมแล้ว นำแม่พิมพ์มาเขียนด้วยดินสอ เพื่อให้เกิดน้ำหนักแสงเงา โดยเริ่มเขียนจากน้ำหนักที่อ่อนที่สุด ไล่ไปน้ำหนักที่ดำขึ้น โดยเมื่อเขียนน้ำหนักแรกแล้วนำไปกัดกรดตามระยะเวลาที่ตั้งไว้ หลังจากนั้นไปกัดกรดเสร็จในระยะเวลาที่ตั้งไว้ ให้ล้างแม่พิมพ์ด้วยน้ำสะอาดถูรอบเพื่อล้างคราบกรดออก และนำแม่พิมพ์ ไปทำให้แห้งด้วยเครื่องเป่าลมร้อน หลังจากนั้นนำไปเขียนขีดต่อจนครบทุกน้ำหนัก จึงจะเข้าสู่กระบวนการพิมพ์

ภาพที่ 30 การเขียนน้ำหนักบนแม่พิมพ์

ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

ภาพที่ 31 การเขียนน้ำหนักบนแม่พิมพ์

ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

ภาพที่ 32 การเขียนน้ำหนักบนแม่พิมพ์

ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

ภาพที่ 33 การเขียนน้ำหนักบนแม่พิมพ์

ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

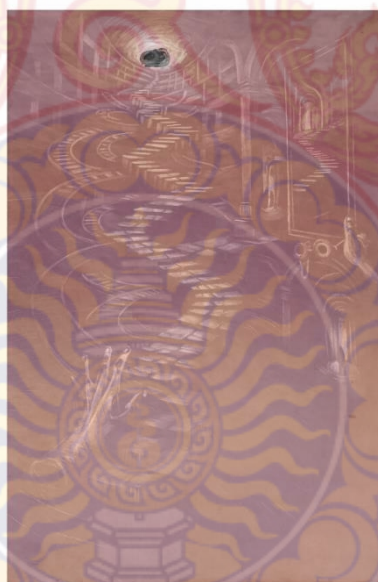
ภาพที่ 34 การเขียนน้ำหนักบนแม่พิมพ์

ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

ภาพที่ 35 การเขียนน้ำหนักบนแม่พิมพ์

ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

ภาพที่ 36 การเขียนน้ำหนักบนแม่พิมพ์

ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

ภาพที่ 37 การเขียนน้ำหนักบนแม่พิมพ์

ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

ภาพที่ 38 การเขียนน้ำหนักบนแม่พิมพ์

ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

ภาพที่ 39 การเขียนน้ำหนักบนแม่พิมพ์
ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

3. ขั้นตอนการพิมพ์ผลงานเทคนิคภาพพิมพ์ร่องลึก

3.1 เริ่มต้นด้วยการเตรียมแม่พิมพ์และเตรียมอุปกรณ์สำหรับพิมพ์

3.2 ทำการล้างคราบไขมันและวานิชบนหน้าแม่พิมพ์โดยใช้ทินเนอร์ น้ำมันสน แล้วตามด้วย เกลือ ซีอิ๊วดำและน้ำส้มสายชูเพื่อล้างคราบบนหน้าแม่พิมพ์ เสร็จแล้วล้างด้วยน้ำยาล้างจานและน้ำสะอาด เมื่อเสร็จแล้วนำแม่พิมพ์ไปเป่าเครื่องเป่าลมร้อน

3.3 เตรียมหมึกพิมพ์ และผสมสีหมึกพิมพ์ ตามความต้องการ และตรวจสอบหมึก โดยการขยี้หมึกลงไปบนกระดาษ เพื่อเช็ดดูสีและน้ำหนัก

3.4 นำกระดาษฟาบรีโน (Fabrino) มาแช่น้ำจนกระทั่งเนื้อใยกระดาษนิ่มและก่อนจะพิมพ์ต้องนำกระดาษไปซับน้ำจนไม่มีผิวน้ำบนกระดาษจึงจะสามารถนำมาพิมพ์ได้

ภาพที่ 40 เคลียร์หน้าแม่พิมพ์

ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

ภาพที่ 41 เตรียมหมึกพิมพ์

ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

ภาพที่ 42 เตรียมกระดาษเตรียมพิมพ์

ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

3.5 นำหมึกพิมพ์มาปาดลงบนผิวหน้าแผ่นแม่พิมพ์ แล้วใช้ยางปาดมาเกลี่ยหมึกให้ทั่วแม่พิมพ์ จากนั้นใช้กระดาษบุรุษซับหน้าหมึกออก แล้วใช้กระดาษลอกลายเซ็ดหน้าแผ่นแม่พิมพ์ให้หมึกบางที่สุด ส่วนในกรณีที่มีสีต่างๆ เมื่อเตรียมสีเรียบร้อยแล้ว นำสำลีก้านจุ่มสีที่เราต้องการจะอัดลงหน้า แม่พิมพ์มาอัดบนส่วนที่เราต้องการให้เป็นสี เสร็จแล้วก็ใช้กระดาษบุรุษซับและเซ็ดด้วยกระดาษลอกลาย

ภาพที่ 43 ขั้นตอนการอัดหมึกลงบนหน้าแม่พิมพ์

ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

ภาพที่ 44 การอัดหมึกลงแม่พิมพ์

ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

ภาพที่ 45 ภาพการเซ็ดหมึกบนหน้าแม่พิมพ์
ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

3.6 ขั้นตอนการเตรียมแท่นพิมพ์ กำหนดจุดวางแม่พิมพ์และกระดาษ นำแม่พิมพ์วางตามด้วยกระดาษที่แช่น้ำแล้ว วางทับด้วยกระดาษปรีฟอีก 2 แผ่น วางผ้าสักหลาดทับชั้นบนสุด เมื่อพิมพ์เสร็จนำกระดาษที่พิมพ์เสร็จแล้วไปตากให้แห้ง ด้วยวิธีตรึงไว้ที่แผ่นไม้แข็งหน้ากว้างติดขอบด้วยกระดาษกาวน้ำเพื่อไม่ให้กระดาษย่น เป็นอันเสร็จขั้นตอนการพิมพ์

ภาพที่ 46 ขั้นตอนการพิมพ์บนแท่นพิมพ์

ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

ภาพที่ 47 ผลงานที่เสร็จสมบูรณ์

ผลงานชื่อ : Another Mirror Pathway

เทคนิค : Etching

ขนาด : 50 x 70 cm.

ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

บทที่ 4

การวิเคราะห์ผลงานสร้างสรรค์

จากการสร้างสรรค์ผลงานศิลปนิพนธ์ของข้าพเจ้าโดยผ่านการพัฒนาและปรับปรุงแก้ไขทั้งในรูปแบบของผลงานและเทคนิคในการทำงาน จึงได้ศึกษาและหาข้อมูลเพื่อหารูปแบบและภาพร่างเพิ่มเติมเกี่ยวกับเนื้อหาที่ข้าพเจ้านำเสนอนำมาถ่ายทอดผ่านกระบวนการเทคนิคภาพพิมพ์ รูปแบบ 2 มิติ เพื่อให้ออกมาเป็นรูปแบบเฉพาะตนผ่านกระบวนการเทคนิคภาพพิมพ์โลหะ (Etching)

ด้านเนื้อหาและแนวคิด

แนวคิดของผลงานพัฒนามาจากประสบการณ์ตรงของข้าพเจ้า โดยเฉพาะความเกี่ยวพันระหว่างตนเองกับผู้คนรอบข้าง ซึ่งส่งผลต่อการเลือกทางและจังหวะของการดำเนินชีวิตในแต่ละช่วงเวลา ข้าพเจ้ามองว่าการเติบโตไม่ได้ดำเนินไปในลักษณะเป็นเส้นตรง หากแต่เต็มไปด้วยความคลุมเครือ ความลังเล และคำถามต่อจุดหมายที่กำลังมุ่งไป ว่าสิ่งนั้นเกิดจากความต้องการของตนเองหรือเป็นผลจากแรงผลักดันของบริบทแวดล้อม แนวคิดดังกล่าวจึงถูกถ่ายทอดผ่าน “บันได” ในฐานะภาพแทนของการเคลื่อนผ่าน การพยายาม และการไต่ระดับไปสู่บางสิ่ง โดยบันไดในผลงานไม่ได้ทำหน้าที่เป็นเพียงทางขึ้น แต่ยังเผยให้เห็นถึงเส้นทางที่ซับซ้อน ทับซ้อน และยากต่อการเข้าถึงปลายทางในการพิจารณาและวิเคราะห์ผลงาน ข้าพเจ้าให้ความสำคัญกับการสังเกตองค์ประกอบที่ปรากฏภายในภาพควบคู่กับการตีความความหมาย โดยมองว่าองค์ประกอบทางทัศนศิลป์ เช่น เส้น น้ำหนัก แสง-เงา พื้นผิว และพื้นที่ว่าง ไม่ได้เป็นเพียงส่วนประกอบของภาพเท่านั้น แต่ยังสัมพันธ์กับแนวคิดเรื่อง “รูปทรงที่มีนัยสำคัญ” Clive Bell ได้เสนอว่า การจัดวางองค์ประกอบทางศิลปะสามารถกระตุ้นอารมณ์ทางสุนทรียะในผู้ชมได้ แนวคิดดังกล่าวสอดคล้องกับมุมมองแบบ Formalism ที่ให้ความสำคัญกับคุณค่าของรูปแบบและองค์ประกอบภายในผลงาน มากกว่าการยึดติดกับการเลียนแบบความจริงหรือเนื้อหาเพียงอย่างเดียว ดังนั้น การวิเคราะห์ในที่นี้จึงไม่ได้มุ่งเพียงการบรรยายลักษณะภายนอกของผลงาน แต่เป็นการพิจารณาว่าองค์ประกอบต่างๆ ถูกจัดวางอย่างไรและสามารถกระตุ้นการรับรู้หรืออารมณ์ของผู้ชมได้ในลักษณะ

ด้านลักษณะรูปแบบของผลงาน

ด้านผลงานมีลักษณะเป็นการผสมผสานระหว่างความเป็นจริงกับสภาวะเหนือจริง โดยนำองค์ประกอบของพื้นที่ สถาปัตยกรรม และสิ่งปลูกสร้างที่พบเห็นได้ทั่วไป มาปรับเปลี่ยนโครงสร้างให้เกิดความผิดรูป บิดเบี้ยว และไม่มั่นคง เพื่อสร้างสภาวะแวดล้อมที่คล้ายจริงแต่ไม่สามารถดำรงอยู่ได้จริง องค์ประกอบหลักอย่าง “บันได” ถูกนำมาจัดวางในลักษณะที่เชื่อมโยงกันอย่างไร้แบบแผน มีทั้งช่วงที่ต่อเนื่องและช่วงที่ขาดหาย บางส่วนไม่ปรากฏจุดเริ่มต้น ขณะที่บางส่วนไม่แสดงปลายทางอย่างชัดเจนส่งผลให้โครงสร้างโดยรวมมีลักษณะคล้ายพื้นที่ปิดที่ทับซ้อนกันหลายชั้น คล้ายเขาวงกตที่ยากต่อการทำความเข้าใจหรือหาทิศทาง การซ้อนทับของบันไดและองค์ประกอบทางสถาปัตยกรรมในลักษณะดังกล่าว ก่อให้เกิดจังหวะของภาพที่ไม่สม่ำเสมอ ทั้งในแง่ของทิศทางและมิติของพื้นที่ ซึ่งสามารถพิจารณาได้ในฐานะการจัดวางรูปทรงและความสัมพันธ์ขององค์ประกอบที่มุ่งเน้น “รูปทรงที่มีนัยสำคัญ” อันส่งผลต่อการรับรู้และอารมณ์ทางสุนทรียะของผู้ชม ตามแนวคิดของ Clive Bell ทำให้สายตาของผู้ชมถูกนำไปเคลื่อนที่ไปตามโครงสร้างที่ดูเหมือนจะมีทาง แต่กลับไม่สามารถระบุเส้นทางที่แน่นอนได้อย่างแท้จริง นอกจากนี้ การจัดองค์ประกอบยังมุ่งเน้นให้เกิดความรู้สึกของการเคลื่อนที่อย่างต่อเนื่อง ผ่านการเชื่อมต่อของรูปทรงและเส้นสายที่นำสายตาไปในหลายทิศทางพร้อมกัน ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงบทบาทของรูปแบบที่ทำหน้าที่มากกว่าการเลียนแบบความจริง แต่เป็นการสร้างประสบการณ์ทางสายตาและความรู้สึกภายใน ลักษณะของพื้นที่ที่เกิดขึ้นจึงไม่ได้ทำหน้าที่เป็นเพียงฉากหลังของเหตุการณ์ แต่เป็นสภาวะที่สะท้อนถึงประสบการณ์ของการพยายามก้าวไปข้างหน้าภายใต้เงื่อนไขที่ไม่อาจควบคุมได้ทั้งหมด ซึ่งนำไปสู่คำถามต่อสิ่งที่กำลังมุ่งไป ว่าแท้จริงแล้วเป็นเป้าหมายที่มีอยู่จริง หรือเป็นเพียงภาพแทนของความคาดหวังที่ถูกสร้างขึ้นจากปัจจัยรอบด้าน

การนำทัศนธาตุทางศิลปะมาใช้ในการสร้างสรรค์

รูปทรงที่ปรากฏในผลงานของข้าพเจ้าเกิดจากประสบการณ์และลักษณะนิสัยส่วนตัวที่มักผลักดันให้ต้องก้าวข้ามข้อจำกัดของตนเองอยู่เสมอ ไม่ว่าจะเป็นจากความต้องการภายในหรือแรงผลักดันจากบริบทแวดล้อมในแต่ละช่วงชีวิตแนวคิดดังกล่าวถูกถ่ายทอดผ่านการสร้าง “โครงสร้างของพื้นที่” ที่มีลักษณะซับซ้อนและไม่มั่นคง โดยเฉพาะองค์ประกอบของบันไดซึ่งทำหน้าที่เป็นแกนหลักของภาพเพื่อสื่อถึงการไต่ระดับ การพยายาม และสภาวะของการเคลื่อนที่ที่ไม่อาจหยุดนิ่งได้

ข้าพเจ้าเลือกใช้เทคนิคภาพพิมพ์โลหะ (Etching) เนื่องจากสามารถควบคุมน้ำหนักของแสงและเงาได้อย่างละเอียด ทั้งยังสามารถลดทอนน้ำหนักได้อย่างเหมาะสม

เส้น : เส้นในผลงานทำหน้าที่เป็นโครงสร้างหลักในการกำหนดรูปทรงและทิศทางขององค์ประกอบภายในภาพ โดยเส้นมีบทบาทในการกำหนดจังหวะและการเคลื่อนที่ของสายตาผู้ชม ลักษณะของเส้นที่ใช้มีความหลากหลาย เช่น เส้นตรง เส้นแนวนอน เส้นเฉียง เส้นหัก และเส้นบิดเบี้ยว ซึ่งถูกนำมาใช้ร่วมกันเพื่อสร้างความรู้สึกของความไม่มั่นคงและความซับซ้อนในพื้นที่ การจัดวางเส้นในลักษณะที่ซ้อนทับและเชื่อมต่อกันอย่างไม่เป็นระเบียบ ช่วยเสริมให้เกิดภาพของโครงสร้างที่ยากต่อการตีความ และสะท้อนถึงสภาวะของการพยายามเคลื่อนผ่านเส้นทางที่เต็มไปด้วยความไม่แน่นอน

แสงและเงา : ที่ข้าพเจ้าใช้ประกอบด้วย สีดำ สร้างน้ำหนักในรูปทรงต่างๆ ที่ชัดเจน ทั้งแสงและเงา ระยะด้านหน้าและระยะที่ลึกลงไป ให้อารมณ์ของวัตถุที่มีแสงในบางจุดแต่บางจุดก็มีมืดสลัวเพื่อสื่อถึงเส้นทางที่ไม่มั่นคงของตัวข้าพเจ้าเอง

รูปทรง : รูปทรงภายในผลงานถูกนำมาใช้เพื่อกำหนดสภาวะและความรู้สึกของตัวละคร มากกว่าการแสดงลักษณะตามความเป็นจริง โดยลักษณะของรูปทรงที่ถูกยืดออก บิดเบี้ยว และไม่สมบูรณ์ สร้างความรู้สึกของความตึงเครียด และการเคลื่อนไหวที่ยังไม่บรรลุจุดหมาย บุคคลในภาพปรากฏอยู่ในระยะห่างจากจุดหมาย โดยมีการยืดออกของแขนและมือที่พยายามเอื้อมไปยังพื้นที่สว่างด้านบน องค์ประกอบดังกล่าวก่อให้เกิดความรู้สึกของการ “เกือบจะถึง” แต่ยังไม่สามารถไปถึงได้อย่างสมบูรณ์ การใช้รูปทรงในลักษณะนี้จึงไม่ได้มุ่งเน้นการเคลื่อนไหวแบบต่อเนื่อง หากแต่เป็นการหยุดค้างของช่วงเวลา ที่สะท้อนถึงความล้าและความพยายามที่ยังไม่สิ้นสุด ขณะเดียวกัน การปรากฏของร่างกายที่ไม่ครบถ้วนและการบิดเบี้ยวของสัดส่วน ยังช่วยเน้นย้ำถึงสภาวะของความไม่สมบูรณ์ของตัวตนที่เกิดขึ้นระหว่างการก้าวไปสู่บางสิ่งที่ยังไม่อาจเอื้อมถึงได้

การพัฒนาการสร้างสรรค์ผลงานศิลปนิพนธ์

การสร้างสรรคผลงานในระยนี้ ข้าพเจ้ามุ่งเน้นการถ่ายทอดประสพการณและสภาวะภายในของตนเองที่เกิดขึ้นจากความสัมพันธกับผู้นรอบข้าง ซึ่งมีผลต่อการรับรู้ ทิศทางความคิด และการตัดสินใจในแต่ละช่วงของชีวิต ประสพการณดังกล่าวถูกแปรสภาพออกมาเป็น “โครงสร้างของพื้นที่” ในลักษณะของสิ่งปลูกสร้างที่บิดเบี้ยว ซ้อนทับ และไม่มั่นคง โดยมีบันไดเป็นองค์ประกอบหลักในการเชื่อมโยงแต่ละส่วนเข้าด้วยกัน เพื่อแทนสภาวะของการพยายามเคลื่อนผ่าน การไต่ระดับ และการมุ่งไปสู่บางสิ่งที่ยังไม่อาจกำหนดได้อย่างชัดเจน ในระยนี้ ข้าพเจ้าลดการใช้สัญลักษณ์เชิงแทนตรง (เช่น อวัยวะมนุษย์) และมุ่งเน้นไปที่การใช้ “พื้นที่” และ “โครงสร้าง” เป็นตัวถ่ายทอดประสพการณแทน เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้ชมตีความความหมายได้อย่างหลากหลายมากยิ่งขึ้น

ผลงานทั้งหมดถูกสร้างสรรคผ่านเทคนิคภาพพิมพ์โลหะ (Etching) โดยเน้นการควบคุมน้ำหนักของเส้น แสง และเงา เพื่อสร้างบรรยากาศของความลึก ความกดทับ และความไม่แน่นอนภายในพื้นที่ของภาพ

ผลงานศิลปนิพนธ์ชิ้นที่ 1

ผลงานชิ้นนี้สะท้อนถึงความหวังและความพยายามในการก้าวข้ามสภาวะเดิมของผู้สร้างสรรค ผ่านภาพของโครงสร้างบันไดที่ซ้อนทับและบิดตัวขึ้นสู่แสงสว่างด้านบน ซึ่งเปรียบเสมือนเป้าหมายหรือจุดหมายปลายทาง การเคลื่อนจากพื้นที่ด้านล่างที่มืดและซับซ้อน ไปสู่พื้นที่สว่างด้านบน แสดงถึงการเปลี่ยนผ่านจากสภาวะของความไม่แน่นอนหรือข้อจำกัด ไปสู่โอกาสใหม่และความเป็นไปได้ องค์ประกอบอย่างมือและโซ่บริเวณด้านล่างของภาพ สามารถตีความได้ถึงสภาวะการยึดติดหรือข้อจำกัดบางอย่าง ขณะที่การไต่ระดับของบันไดสื่อถึงความพยายามในการหลุดพ้นและการพยายามพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง

ผลงานนี้ใช้เส้น (Line) ในลักษณะของเส้นเฉียงและเส้นโค้ง เพื่อสร้างการเคลื่อนไหวและกำหนดทิศทางสายตา โดยเส้นของบันไดทำหน้าที่เป็นเส้นนำสายตาที่พาผู้ชมจากด้านล่างของภาพขึ้นไปสู่จุดสว่างด้านบน

ในด้านรูปร่างและรูปทรง (Shape / Form) มีการใช้รูปทรงเรขาคณิตของบันไดที่ถูกซ้ำและบิดเบี้ยว เกิดเป็นจังหวะและความต่อเนื่องขององค์ประกอบ ขณะเดียวกันก็สร้างความรู้สึกไม่มั่นคงและซับซ้อนภายในภาพ

พื้นผิว (Texture) ถูกถ่ายทอดผ่านลักษณะของพื้นผนังและโครงสร้างที่มีความหยาบและหนักแน่น ตัดกับบางส่วนที่เรียบกว่า ทำให้เกิดความแตกต่างและช่วยเน้นจุดสำคัญของภาพ

น้ำหนักแสงและเงา (Value / Light and Shadow) มีการไล่ระดับอย่างชัดเจน จากค่าน้ำหนักเข้มบริเวณด้านล่าง ไปสู่ค่าน้ำหนักสว่างบริเวณด้านบน ทำให้เกิดมิติของระยะลึก (Depth) และช่วยเน้นจุดสนใจหลักของภาพ

พื้นที่ว่าง (Space) ถูกจัดวางให้มีลักษณะลึกและซ้อนกันหลายชั้น ทำให้เกิดความรู้สึกของพื้นที่ที่ไม่สิ้นสุด และช่วยเสริมการรับรู้ถึงระยะทางและการเคลื่อนที่ภายในภาพ

องค์ประกอบทั้งหมดถูกจัดวางในลักษณะสมดุลแบบไม่สมมาตรโดยมีน้ำหนักของภาพถ่วงอยู่บริเวณด้านล่าง ขณะที่สายตาถูกนำขึ้นไปยังจุดสว่างด้านบนผ่านจังหวะของบันไดที่ซ้ำและต่อเนื่อง การใช้ความแตกต่างของน้ำหนักแสงเงาและทิศทางของเส้น ช่วยสร้างจุดสนใจที่ชัดเจน และทำให้ภาพมีการเคลื่อนไหวทางสายตาอย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้ผู้ชมสามารถรับรู้ทั้งโครงสร้างของภาพและความหมายเชิงนัยได้พร้อมกัน ผลงานชิ้นนี้แสดงให้เห็นถึงการใช้ทัศนธาตุอย่างเป็นระบบในการถ่ายทอดแนวคิดเกี่ยวกับความหวัง การเปลี่ยนผ่าน และการพัฒนาตนเอง ผ่านการจัดองค์ประกอบที่นำสายตาและสร้างมิติของพื้นที่ได้อย่างชัดเจน

ภาพที่ 48 ผลงานศิลปินพนธ์ขึ้นที่ 1

ชื่อผลงาน : ทางหวัง

ขนาด : 50 x 70 Cm.

เทคนิค : Etching

ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

ผลงานศิลปนิพนธ์ชิ้นที่ 2

ผลงานชิ้นนี้สะท้อนถึงความซับซ้อนของเส้นทางชีวิตและการเลือกตัดสินใจ ผ่านภาพของบันไดที่แตกแขนงและเชื่อมต่อกันในหลากหลายทิศทาง โดยมีเส้นทางหลักที่พุ่งขึ้นสู่แสงสว่างบริเวณด้านบนกึ่งกลางภาพ ซึ่งเปรียบเสมือนเป้าหมายหรือความหวัง การที่บันไดแยกออกเป็นหลายเส้นทางแสดงถึงความไม่แน่นอนและตัวเลือกที่หลากหลายในชีวิตที่เริ่มปรากฏมากขึ้น ขณะที่องค์ประกอบของมือและโซ่บริเวณด้านล่างยังคงสื่อถึงข้อจำกัดหรือแรงยึดเหนี่ยว ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของการพยายามอีกครั้งที่จะก้าวไปข้างหน้า

ผลงานนี้ใช้เส้น (Line) อย่างเด่นชัด โดยเฉพาะเส้นโค้งของบันไดที่ไหลไปมาในหลายทิศทางทำให้เกิดการเคลื่อนไหวและความต่อเนื่องของสายตา เส้นเหล่านี้ทำหน้าที่เป็นเส้นนำสายตาที่พาผู้ชมเคลื่อนจากบริเวณด้านล่างของภาพไปสู่จุดสว่างด้านบน

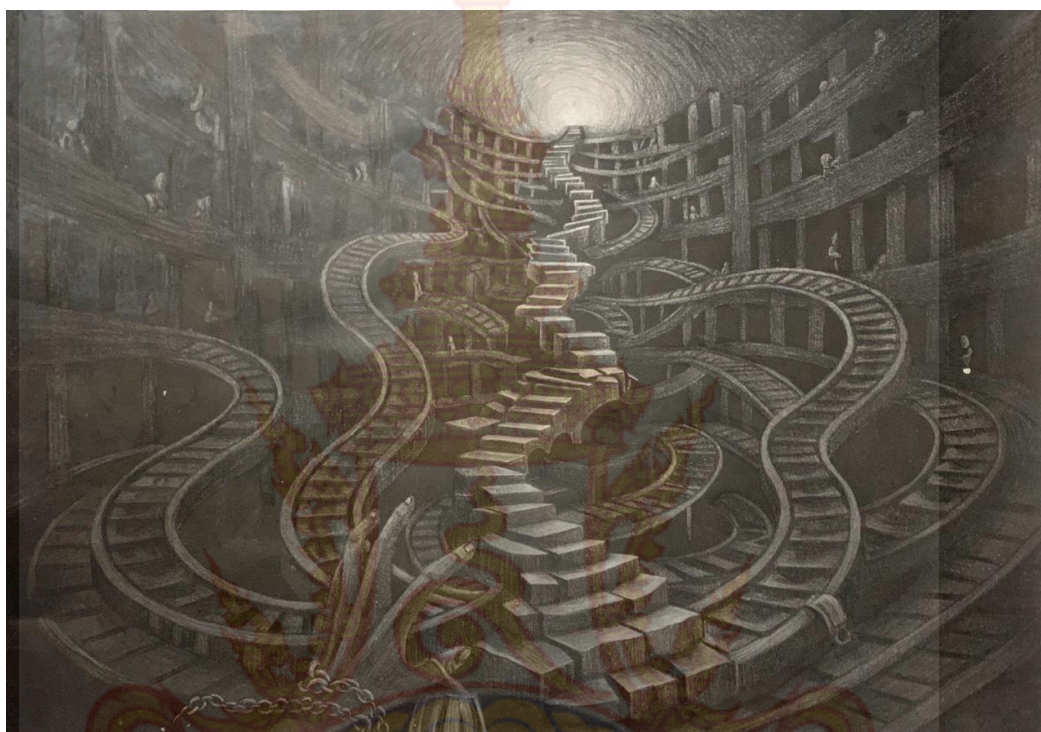
ในด้านรูปร่างและรูปทรง (Shape / Form) มีการใช้รูปทรงเรขาคณิตของขั้นบันไดที่ถูกซ้ำและกระจายออกไปในหลายทิศทาง เกิดเป็นจังหวะที่ซับซ้อนมากขึ้นเมื่อเทียบกับผลงานก่อนหน้านี้ และสร้างความรู้สึกของโครงสร้างที่ไม่หยุดนิ่ง

พื้นผิว (Texture) ถูกแสดงผ่านการลงน้ำหนักและลักษณะของพื้นผนังและบันไดที่มีความหยาบและแข็งแรง ช่วยเสริมความรู้สึกหนักแน่นของโครงสร้าง และตัดกับพื้นที่บางส่วนที่มีน้ำหนักเบากว่า

น้ำหนักแสงและเงา (Value / Light and Shadow) มีการเน้นความแตกต่างอย่างชัดเจน โดยจุดสว่างบริเวณด้านบนทำหน้าที่เป็นจุดสนใจหลัก ขณะที่พื้นที่รอบข้างถูกลดทอนน้ำหนักให้มีมิติลงทำให้เกิดมิติของระยะลึกและช่วยขับเน้นทิศทางขององค์ประกอบ

พื้นที่ว่าง (Space) ถูกจัดวางให้มีลักษณะลึกและเปิดกว้างมากขึ้น โดยมีการซ้อนทับของระนาบและเส้นทางหลายชั้น ทำให้เกิดความรู้สึกของพื้นที่ที่ซับซ้อนและไม่สิ้นสุด

องค์ประกอบของภาพยังคงถูกจัดวางในลักษณะสมดุลแบบไม่สมมาตร โดยมีเส้นทางหลักอยู่กึ่งกลางภาพ แต่ขณะนี้เส้นทางรองกระจายออกไปด้านซ้ายและขวา ทำให้เกิดการถ่วงน้ำหนักที่สมดุล การซ้ำของรูปทรงบันไดและการเชื่อมต่อของเส้นทางต่างๆ ช่วยสร้างจังหวะและการเคลื่อนไหวทางสายตาที่ต่อเนื่อง ผู้ชมสามารถมองเห็นการไหลของสายตาที่เชื่อมโยงกันจากหลายทิศทาง แต่ยังคงถูกรวมศูนย์ไปยังจุดสว่างด้านบน ผลงานชิ้นนี้แสดงให้เห็นถึงการพัฒนาในด้านการจัดองค์ประกอบและการใช้ทัศนธาตุที่ซับซ้อนมากขึ้น โดยสามารถถ่ายทอดแนวคิดเกี่ยวกับความไม่แน่นอน การเลือกเส้นทาง และความหวัง ผ่านโครงสร้างของภาพที่มีการเคลื่อนไหวและเชื่อมโยงกันอย่างเป็นระบบ

ภาพที่ 49 ผลงานศิลปนิพนธ์ชั้นที่ 2

ชื่อผลงาน : อีกหวัง อีกทาง อีกครั้ง

ขนาด : 50 x 70 Cm.

เทคนิค : Etching

ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

ผลงานศิลปนิพนธ์ชิ้นที่ 3

ผลงานชิ้นนี้สะท้อนถึงผลลัพธ์ของการตัดสินใจเลือกเส้นทางชีวิตด้วยตนเองอย่างชัดเจน โดยเป็นช่วงเวลาที่ยู่อสร้างสรรคต้องเผชิญกับผลกระทบจากการละทิ้งเส้นทางหนึ่งไป แม้เส้นทางนั้นจะมีความหมายและความผูกพันอย่างลึกซึ้ง ภาพแสดงให้เห็นการพยายามเคลื่อนที่ไปข้างหน้าอย่างต่อเนื่อง แม้ร่างกายและจิตใจจะอยู่ในสภาวะอ่อนล้าและเสื่อมสภาพ แขนที่มีลักษณะคล้ายกลไกหรือสิ่งที่ถูกประกอบขึ้น สื่อถึงการผินดำนินต่อไปเกินขีดจำกัดของตนเอง ในขณะเดียวกัน แสงสว่างที่ปรากฏอยู่ด้านบน เปรียบเสมือน “ความหวัง” หรือเป้าหมายที่ยังคงมีอยู่ ทำให้เกิดความรู้สึกของความหวังที่ริบหรี่แต่ยังไม่ดับลง

เส้น (Line) ถูกใช้ในลักษณะที่ซับซ้อนและทับซ้อนกันอย่างหนาแน่น สร้างความรู้สึกของความสับสนและการวนซ้ำ ขณะที่เส้นบางส่วนมีลักษณะขาดช่วงหรือไม่ต่อเนื่อง สะท้อนถึงความไม่มั่นคงของเส้นทางชีวิต

รูปร่างและรูปทรง (Shape / Form) มีลักษณะบิดเบี้ยวและไม่สมบูรณ์ โดยเฉพาะรูปทรงของแขนที่ถูกแยกส่วนและมีลักษณะคล้ายกลไก แสดงถึงการสูญเสียความเป็นธรรมชาติและถูกบีบคั้นให้ดำเนินต่อไป

พื้นผิว (Texture) ถูกเน้นผ่านการลงน้ำหนักที่หยาบ หนัก และซ้ำซ้อนกัน ทำให้เกิดความรู้สึกอึดอัดและกดทับ พื้นผิวขององค์ประกอบมีความแตกต่างกันระหว่างส่วนที่เป็นโครงสร้างแข็งและส่วนที่เป็นร่างกาย ช่วยเน้นความขัดแย้งภายใน

น้ำหนักแสงและเงา (Value / Light and Shadow) ถูกใช้เพื่อสร้างจุดเน้นอย่างชัดเจน โดยแสงสว่างด้านบนทำหน้าที่เป็นจุดสนใจหลัก ขณะที่พื้นที่ส่วนใหญ่ของภาพถูกปกคลุมด้วยความมืด ทำให้แสงนั้นยิ่งดูห่างไกลและเข้าถึงยาก

พื้นที่ว่าง (Space) มีลักษณะลึกและซับซ้อน โดยการซ้อนทับของเส้นทางและโครงสร้างจำนวนมาก ทำให้เกิดความรู้สึกของพื้นที่ที่ไม่มีจุดสิ้นสุด องค์ประกอบของภาพมีลักษณะไม่สมดุลและเอนเอียงอย่างชัดเจน โดยมีการถ่วงน้ำหนักไปยังด้านล่างและด้านข้างของภาพ ซึ่งช่วยเน้นความรู้สึกของความหนักและการถูกดึงรั้ง เส้นทางสายตาถูกนำจากบริเวณมือและแขนด้านล่าง เคลื่อนขึ้นไปตามเส้นทางหลักสู่แสงด้านบน แต่การเคลื่อนไหวนี้ไม่ได้ราบรื่น เนื่องจากมีเส้นทางจำนวนมากที่แทรกและรบกวน ทำให้เกิดความรู้สึกของการพยายามฝ่าฝืนและติดขัด ผลงานชิ้นนี้แสดงถึงกระบวนการทางความคิดของผู้อสร้างสรรค จากการหลีกหนีในช่วงแรก สู่การเลือก และสุดท้ายคือการ

เผชิญกับผลของการเลือกอย่างตรงไปตรงมา แม้ภาพจะเต็มไปด้วยความอ่อนล้า ความล้มเหลว และความไม่มั่นคง แต่ยังคงมีองค์ประกอบของความหวังที่ปรากฏอยู่

ภาพที่ 50 ผลงานศิลปนิพนธ์ชิ้นที่ 3

ชื่อผลงาน : ทางเลวทางแลก

ขนาด : 50 x 70 Cm.

เทคนิค : Etching

ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

ผลงานศิลปนิพนธ์ชิ้นที่ 4

ผลงานชิ้นนี้สะท้อนถึงความพยายามในการเลือกและยืนยันเส้นทางของตนเอง ท่ามกลางแรงกดดันจากสิ่งแวดล้อมรอบตัว ไม่ว่าจะเป็นบุคคลหรือกรอบความคิดบางอย่างที่คอยกำหนดทิศทางชีวิต ภาพนำเสนอความสัมพันธ์ระหว่างภาพของเส้นทางที่ถูกมองเห็นกับประสบการณ์ที่ต้องเผชิญจริง ผ่านการเปรียบเทียบระหว่างบันไดในกระจกและบันไดที่กำลังเผชิญอยู่ บันไดในกระจกปรากฏอย่างสมบูรณ์และปราศจากรอยแตกร้าว ทำหน้าที่เป็นภาพแทนของเส้นทางบางรูปแบบที่ดูชัดเจนและมั่นคง แม้จะไม่อาจรับรู้ได้ถึงกระบวนการหรือรายละเอียดที่อยู่เบื้องหลัง ในขณะที่บันไดจริงเต็มไปด้วยร่องรอยของความเสียหายและความไม่แน่นอน แสดงถึงประสบการณ์ที่ต้องเผชิญและเรียนรู้ด้วยตนเอง ความแตกต่างระหว่างสองพื้นที่นี้จึงไม่เพียงสะท้อนช่องว่างระหว่างภาพที่มองเห็นกับสิ่งที่ต้องเผชิญจริง แต่ยังเปิดพื้นที่ให้เกิดความคาดหวังบางอย่าง ว่าปลายทางที่ดูห่างไกลนั้นอาจยังสามารถไปถึงได้ แม้จะต้องผ่านความไม่สมบูรณ์ระหว่างทางก็ตาม

เส้น (Line) ถูกใช้ในการสร้างโครงสร้างของบันไดที่ซ้อนทับและแตกแขนงไปในหลายทิศทาง เส้นที่ต่อเนื่องแต่ไม่เป็นระเบียบสะท้อนถึงการเดินทางที่เต็มไปด้วยการตัดสินใจและความลังเล ขณะที่เส้นของบันไดในกระจกมีลักษณะที่นิ่งและเป็นระเบียบมากกว่า แสดงถึงความเป็นแบบแผนและความชัดเจนของเส้นทางต้นแบบที่ถูกกำหนดไว้

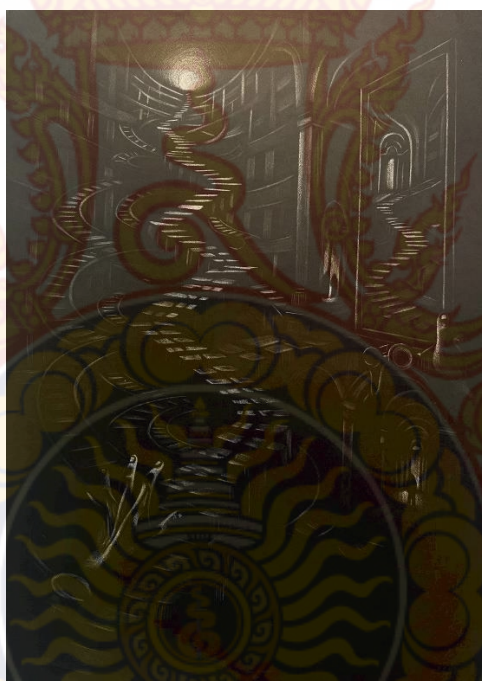
รูปร่างและรูปทรง (Shape / Form) ของบันไดมีลักษณะเรขาคณิตที่ควรจะมีแน่นอน แต่กลับปรากฏความบิดเบี้ยวและการแตกหักในส่วนของบันไดจริง ทำให้รูปทรงที่ควรแข็งแรงกลับแฝงไปด้วยความเปราะบาง สะท้อนถึงความไม่แน่นอนของเส้นทางชีวิต ในขณะที่รูปทรงในกระจกยังคงความสมบูรณ์ ทำหน้าที่เป็นภาพแทนของอุดมคติ

พื้นผิว (Texture) แสดงความแตกต่างอย่างชัดเจนระหว่างพื้นผิวเรียบของบันไดในกระจกกับพื้นผิวที่หยาบ แตก และไม่สม่ำเสมอของบันไดจริง พื้นผิวที่เสียหายเหล่านี้ทำหน้าที่เป็นร่องรอยของประสบการณ์และการต่อสู้ ขณะที่ความเรียบของกระจกสะท้อนถึงภาพลวงของความง่ายและความสมบูรณ์

น้ำหนักแสงและเงา (Value / Light and Shadow) ถูกใช้เพื่อเน้นจุดหมายปลายทางของบันไดให้เป็นจุดสว่างสูงสุด ทำหน้าที่เป็นสัญลักษณ์ของความหวังและแรงดึงดูดทางสายตา ขณะที่พื้นที่มืดโดยรอบสร้างบรรยากาศของความกดดัน ความไม่แน่นอน และความเหนื่อยล้าของการเดินทาง ความแตกต่างของค่าน้ำหนักยังช่วยแยกมิติระหว่างโลกของความจริงกับภาพสะท้อนในกระจก

พื้นที่ว่าง (Space) ถูกจัดให้มีความลึกและซ้อนทับกันหลายระนาบ ทำให้เกิดความรู้สึกของระยะทางที่ยาวไกลและซับซ้อน การมีอยู่ของกระจกช่วยเพิ่มมิติของพื้นที่อีกชั้นหนึ่ง ทำให้ผู้ชมรับรู้ถึง “พื้นที่ของความคาดหวัง” ที่ซ้อนอยู่กับ “พื้นที่ของความเป็นจริง”

องค์ประกอบของภาพมีการใช้บันไดเป็นโครงสร้างหลักในการนำสายตา เริ่มจากมือของข้าพเจ้าที่ยื่นออกมาและเคลื่อนสายตาไปสู่ปลายทางที่มีแสงสว่าง เส้นทางที่ซับซ้อนและไม่มั่นคงสร้างความรู้สึกของการดิ้นรน ขณะที่กระจกทำหน้าที่เป็นทั้งกรอบอ้างอิงและจุดเปรียบเทียบระหว่างเส้นทางต้นแบบกับเส้นทางจริง ผลงานชิ้นนี้สะท้อนถึงความขัดแย้งระหว่างการยึดถือแบบอย่างกับการเลือกเส้นทางของตนเอง ที่ไม่ได้ปฏิเสธแบบอย่างที่ได้รับ แต่รับรู้ถึงช่องว่างระหว่างภาพความสำเร็จที่เห็นกับประสบการณ์ที่ต้องเผชิญจริง และเลือกที่จะเดินต่อไปบนเส้นทางของตนเอง แม้จะเต็มไปด้วยความไม่สมบูรณ์ โดยมีความหวังเป็นแรงขับเคลื่อนสำคัญ

ภาพที่ 51 ผลงานศิลปนิพนธ์ชิ้นที่ 4

ชื่อผลงาน : กระจกอีกด้าน

ขนาด : 50 x 70 Cm.

เทคนิค : Etching

ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายและข้อเสนอแนะ

ผลงานศิลปนิพนธ์ชุดในก้าวชุดนี้ เป็นกระบวนการสร้างสรรค์ที่เริ่มต้นจากการตั้งคำถามต่อประสบการณ์ภายในตนเอง และความสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อมรอบตัว ทั้งในระดับครอบครัว สังคม และความคิดของตนเอง จุดเริ่มต้นของผลงานเกิดจากความไม่เข้าใจบางประการที่ค่อย ๆ พัฒนาไปสู่ความรู้สึกสับสน ความขัดแย้ง และภาวะที่ไม่สามารถหาคำอธิบายที่ชัดเจนได้ ส่งผลให้เกิดการตั้งคำถามต่อ “ทิศทาง” ของการดำเนินชีวิต ว่าสิ่งที่กำลังมุ่งไปนั้นมีอยู่จริง หรือเป็นเพียงภาพที่ถูกสร้างขึ้นจากความคาดหวัง แนวคิดดังกล่าวถูกถ่ายทอดผ่านภาพของ “บันได” ซึ่งทำหน้าที่เป็นสัญลักษณ์ของการเคลื่อนที่ การแสวงหา และการพยายามก้าวไปข้างหน้า อย่างไรก็ตาม บันไดในผลงานไม่ได้ทำหน้าที่เป็นเส้นทางที่นำไปสู่จุดหมายที่ชัดเจน แต่กลับมีลักษณะวนซ้ำ ขาดจุดเริ่มต้น และไม่ปรากฏจุดสิ้นสุด สะท้อนถึงสภาวะของการเคลื่อนที่ที่ดำเนินอยู่ตลอดเวลา แต่ไม่อาจยืนยันปลายทางได้

ในกระบวนการสร้างสรรค์ ข้าพเจ้าได้ศึกษาค้นคว้าและลองพัฒนาทั้งในด้านแนวความคิด และเทคนิค โดยนำภาพร่างและประสบการณ์ที่เกิดขึ้นมาปรับใช้ร่วมกับการจัดองค์ประกอบทางศิลปะ เพื่อสร้างพื้นที่ที่ผสมระหว่างความจริงและสภาวะเหนือจริง อันเป็นพื้นที่ที่ไม่สามารถเกิดขึ้นได้จริง แต่สามารถสะท้อนความรู้สึกภายในได้อย่างชัดเจน การทำงานผ่านเทคนิคภาพพิมพ์โลหะ ทำให้ข้าพเจ้าได้เรียนรู้ถึงกระบวนการทำงานอย่างเป็นระบบ การวางแผน และการควบคุมปัจจัยต่าง ๆ ในการสร้างภาพ ไม่ว่าจะเป็นน้ำหนักแสงเงา รายละเอียดของเส้น หรือความสมดุลขององค์ประกอบ ซึ่งล้วนส่งผลต่อการสื่อความหมายของผลงาน ระหว่างกระบวนการสร้างสรรค์ ข้าพเจ้าได้พบกับข้อผิดพลาดและปัญหาหลายประการ โดยเฉพาะในเรื่องของการควบคุมน้ำหนักจากการกักรีดที่คลาดเคลื่อน อย่างไรก็ตาม ปัญหาเหล่านี้ได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของการเรียนรู้ ทำให้เกิดการทดลอง ปรับแก้ และพัฒนาวิธีการทำงานให้มีความละเอียดและรอบคอบมากยิ่งขึ้น แต่สามารถแก้ไขได้โดยใช้เทคนิคการลบ สิ่งสำคัญที่ได้รับจากการสร้างสรรค์ผลงานชุดนี้ไม่ได้เป็นเพียงการพัฒนาทักษะทางศิลปะเท่านั้น แต่ยังรวมถึงการทำความเข้าใจตนเองในมิติที่ลึกซึ้ง การยอมรับความไม่แน่นอน และการตระหนักว่าการดำเนินไปข้างหน้าอาจไม่ได้หมายถึงการไปถึงจุดหมายเสมอไป แต่อาจเป็นเพียงการดำรงอยู่ภายในกระบวนการของการแสวงหา

บรรณานุกรม

หนังสือภาษาอังกฤษ

Albert Camus. *The Myth of Sisyphus*. (London : Penguin Books, 1955). หน้า 119.

สารสนเทศจากฐานข้อมูลออนไลน์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา. (2568). เอกสารประกอบการสอน *เรื่องการวิเคราะห์งานทัศนศิลป์*.

ฐานข้อมูลออนไลน์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา. เข้าถึงเมื่อ 9 มกราคม 2569.

เข้าถึงได้จาก [https://ssrudlp.ssru.ac.th/data-file/teacher_work/file/](https://ssrudlp.ssru.ac.th/data-file/teacher_work/file/16a6f09d72a67cecfec7d22e1973220.pdf)

16a6f09d72a67cecfec7d22e1973220.pdf

ศรีบุรุษย์, ศ. (2563). *ปรัชญาการศึกษาอัตถิภาวนิยม (Existentialism)*. GotoKnow. เข้าถึงเมื่อ 20

เมษายน 2568. เข้าถึงได้จาก <https://www.gotoknow.org/posts/677147>

Wikipedia.(ม.ป.ป.). *ฮิเยโรนีมีสโบส*. Wikipedia. เข้าถึงเมื่อ 4 เมษายน 2569. เข้าถึงได้จาก

https://th.wikipedia.org/wiki/เยโรนีมีส_โบส

American Psychological Association. (n.d.). *Personal growth*. เข้าถึงเมื่อ 8 มีนาคม 2569.

เข้าถึงได้จาก <https://www.apa.org/topics/personal-growth>

Camus, A. (1955). *The Myth of Sisyphus*. เข้าถึงเมื่อ 2 เมษายน 2569. เข้าถึงได้จาก

[https://dn710009.ca.archive.org/0/items/persepolis_202107/The%20Myth%20](https://dn710009.ca.archive.org/0/items/persepolis_202107/The%20Myth%20of%20Sisyphus%20-%20Albert%20Camus.pdf)

[of%20Sisyphus%20-%20Albert%20Camus.pdf](https://dn710009.ca.archive.org/0/items/persepolis_202107/The%20Myth%20of%20Sisyphus%20-%20Albert%20Camus.pdf)

Simply Psychology. (n.d.). *Self-actualization*. เข้าถึงเมื่อ 8 มีนาคม 2569. เข้าถึงได้จาก

<https://www.simplypsychology.org/self-actualization.html>

Wikipedia. (ม.ป.ป.). *M. C. Escher*. Wikipedia. เข้าถึงเมื่อ 2 เมษายน 2568. เข้าถึงได้จาก

https://en.wikipedia.org/wiki/M._C._Escher

ภาคผนวก

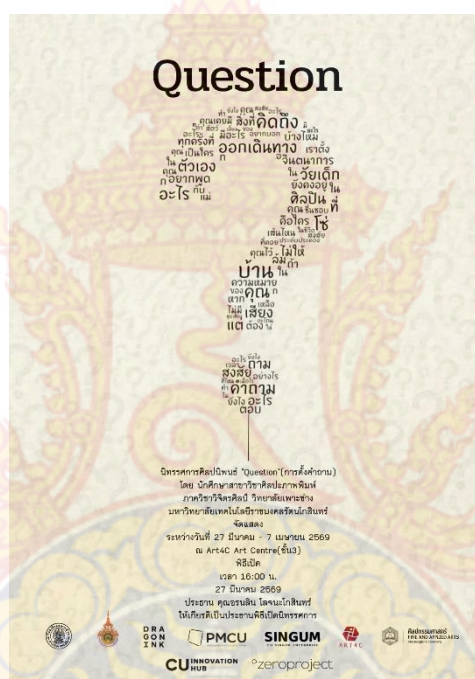
ข้อมูลนิทรรศการศิลปนิพนธ์

นิทรรศการศิลปนิพนธ์ การตั้งคำถาม (Question)

โดย นักศึกษาสาขาวิชาศิลปภาพพิมพ์ วิทยาลัยเพาะช่าง

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

จัดแสดงวันที่ 27 มีนาคม – 7 เมษายน 2569 ณ Art4c Art Center ชั้น 3

ภาพที่ 52 รูปโปสเตอร์งานนิทรรศการ
ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

ภาพที่ 55 ภาพบรรยากาศภายในงาน
ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

ภาพที่ 56 ภาพบรรยากาศภายในงาน
ที่มา : ข้อมูลจากผู้เขียน

ประวัติผู้เขียน

- ชื่อ-นามสกุล : นายวีระวัฒน์ บุญร่วม
- วัน เดือน ปี เกิด : 8 มีนาคม 2544
- ที่อยู่ : 124/20 งามเจริญ 31 ถนน ท่าข้าม แขวง ท่าข้าม เขต
บางขุนเทียน กรุงเทพฯ
- ประวัติการศึกษา : (2548) ระดับประถมศึกษา โรงเรียนอนุบาลไผ่บึง
(2555) โรงเรียนราชมนตรี (ปลื้ม – เชื้อมนกุล)
(2557) ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนรัตนโกสินทร์
สมโภชบางขุนเทียน
(2560) ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย วิทยาลัย
อาชีวศึกษาเสาวภา
(2564) ระดับปริญญาตรีสาขาภาพพิมพ์ ภาควิชาวิจิตร
ศิลป์ วิทยาลัยเพาะช่าง มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์
- ประวัติการแสดงผลงาน : (2560)แสดงผลงานในนิทรรศการศิลปะ วิชาโครงการ
วิทยาลัยอาชีวศึกษาเสาวภา
(2567) จัดแสดงนิทรรศการดินปั้นหมึก ครั้งที่ 16
ตอน ตราตรึง (IM-Print) ณ หอศิลป์ร่วมสมัยราชดำเนิน
กรุงเทพฯ
(2569) จัดแสดงนิทรรศการศิลปนิพนธ์ การตั้งคำถาม
(Question)
ณ Art4C Art Center ชั้น 3 L5 Inches44 1553
1555 ถ. พระรามที่ 4 แขวง วังใหม่ กรุงเทพฯ